Published with the financial assistance from the
Ministry of Education, Government of India.

ஹிதபாஷிணீ வெளியீடு-7

श्री दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्

लघुतत्वसुधाख्यव्याख्यासमेतम्



ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

லகுதத்வஸுதா என்ற வியாக்யானத்துடன் கூடியது.

தமிழில் உரை எழுதி பிரசுரித்தவர் :
R. முத்துகிருஷ்ண சாஸ்திரி,
1835/3, மேலவீதி, தஞ்சாவூர்.

காபிரைட்] 1967 [விலை ரூ. 0-80

பொருளடக்கம்

Published with the financial assistance from the
Ministry of Education, Government of India.

ஹிதபாஷிணீ வெளியீடு-7

श्री शङ्करभगवत्पादाचार्यप्रणीतं

श्री दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्

श्री स्वयंप्रकाशयतिविरचितलघुतत्त्वसुधाख्यव्याख्यासमेतम्

ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாசார்யஸ்வாமிகள்
அவர்களாலியற்றப்பட்ட

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ ஸ்வயம் பிரகாசயதி அவர்களாலியற்றப்பட்ட
லகுதத்வஸுதா
என்ற வியாக்யானத்துடன் கூடியது.

ஸ்ரீ ராம ஜயம்
வைகாசி மீ 29உ



தமிழில் உரை எழுதி
பிரசுரித்தவர் :

R. முத்துகிருஷ்ண சாஸ்திரி,
1835/3, மேலவீதி, தஞ்சாவூர்.

1967

Printed at The Kalyan Press, Tiruchy-2

PREFACE

The stotras written by Sri Sankara Bhagavatpadacharya may be broadly divided into two groups, viz. Bhakti Stotras and Vedanta Stotras. "Sivanandalahiri", and "Bhaja Govindam" etc., belong to the former category, while "Dakshinaamoorthy Stotram", "Harimeede Stotram" and others are Vedanta Stotras. Although Sri Sankara's Stotras all expound Vedantic thought, the Vedanta Stotras are predominantly and exclusively Vedantic in character. Therefore, these latter are generally known as *Prakaranams*.

Out of all these Vedanta Stotras, "Dakshinaamoorthy Stotram" occupies a peculiarly pre-eminent place and is also the most popular and extant. This Stotra is recognised to contain the essence and gist of the entire Vedanta philosophy. Written in attractive metre and diction, and containing only ten stanzas, this Stotram is useful, and is used, as a happy and handy medium for meditation and expounding by scholars of Vedanta.

Within its brief compass, it contains the four sections of Brahma Mimamsa sastra, viz. "*Samanvaya*", "*Avirodha*", "*Sadhana*" and "*Phala*". The first three slokas contain the basic tenets of Advaita philosophy and Samanvaya; stanzas 4 to 8 represent "Avirodha", ninth is "Sadhana" and the tenth the resulting "Phala". It also contains a refutation of the rival philosophies of Sankhya, Vaiseshika and Bouddha. As this Stotram is conceived in the form of adorations to Guru Dakshinaamoorthy, it forms an important portion of the Santi Patam usually sung before and after teaching of the Sankara Bashyam.

In the words of the present commentator, Sri Sankara has churned by "Vichara" the Milk-Ocean of the Upanishads by means of the Mandhara Mountain of "Brahma

Sutrams" and obtained the Amrita of "Advaita", which is contained in the vessel called "Sri Dakshinaamoorthy Stotram". No words can better express its importance.

Although it is better known as "Dakshinaamoorthy Ashtakam" as it has traditionally consisted of ten stanzas, scholars have always preferred to refer to it as "Sri Dakshinaamoorthy Stotram".

There is an elaborate commentary on this text, known as the "Manasollasa". This latter is expounded in the familiar "Vaartika" style, and its author is Sureswaracharya, the famous disciple of Sri Sankara.

A printed copy of the present commentary entitled "Laghutatvasudha" came into our hands a few years ago. This, along with its Tamil translation was published as a serial in our journal, the "Hithabashini". As printed copies of the original commentary are not available, and as its simple and easy style of exposition was greatly attractive to its readers, there was a persistent demand to publish the text, together with the translation in the form of a book – the present effort is the result. The Tamil translation has been retouched here and there, to make it more easily understood.

The author of this vyakyana is Swayamprakasayati, and as he begins the text with two incantations to Kaivalyananda Yogi and Suddhananda Yati, it is presumed that they were his gurus. His other writings include. (i) Harithatvamukthavali (ii) Vedanta Sangraham (iii) Hasthamalakeeya Vyakhya and (iv) Ekaslokee Vyakhyanam.

The manuscript of this commentary which is found in the Saraswathi Mahal Library, Thanjavur, is entitled

"Tatvasudha", but as the printed copy in our possession is called "Laghutatvasudha", we have preferred to retain this name. This text bears all the marks of an ideal vyakhyana, viz. introduction, detailed word-forword meanings, quotations from parallel authorities, doubts that arise in the context and their resolutions. A free prose rendering of each stanza is also included. A careful study of this commentary will reveal the important tenets of the Advaita philosophy.

By the grace of Sri Sankara, we are trying to publish the other writings of this author also, together with Tamil translations.

Our special thanks are due to the Ministry of Education, Government of India, without whose financial assistance, this effort would not have been possible.

R. Muthukrishna Sastri
Tamil Translator and Publisher.

முகவுரை

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரியாள் அருளிச்செய்த பல அரிய ஸ்தோத்ரங்களை "பக்தி ஸ்தோத்ரங்கள்" என்றும், "வேதாந்தஸ்தோத்ரங்கள்" என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். சிவானந்தலஹரீ, பஜகோவிந்தம் முதலியவை பக்திஸ்தோத்ரங்கள். தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம், ஹரிமீடே ஸ்தோத்ரம் முதலியவை வேதாந்த ஸ்தோத்ரங்கள். பொதுவாக அவர்களுடைய ஸ்தோத்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் நிரம்பியிருக்குமென்றாலும் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம் முதலியவற்றில் முழுவதும் வேதாந்தக் கருத்துக்களே காணப்படுகின்றன. ஆதலால் இவற்றைப் பிரகரணம் என்றும் கூறுவர். இவ்வித ஸ்தோத்ரங்களுள் இந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம் மிகச் சிறந்தது என்பதை பலவிதமாக நிரூபிக்கலாம்.

அத்வைத சித்தாந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இதில் விளக்கியுள்ளார். அழகிய நடையில் உள்ள பத்தே சுலோகங்களில் இவற்றையெல்லாம் அடக்கியிருப்பதால் அத்வைத சித்தாந்தங்களை விரைவில் அநுஸந்தானம் செய்ய இந்நூல் மிக பயன்படுகிறது.

பிருஹ்மமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின் நான்கு அத்யாயங்களுடைய விஷயங்களாகிய "ஸமந்வயம், அவிரோதம், ஸாதனம், பலம்" என்ற நான்கு விஷயங்களும் இதில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.. முதல் 3 சுலோகங்களால் அத்வைத ஸ்வரூபமும், அதில் வேதாந்தங்களின் ஸமந்வயமும், 4 முதல் 8 வரை அவிரோதமும், 9 ல் ஸாதனமும், 10 ல் பலமும் விளக்கப்பட்டிருப்பது உற்று

கவனித்தால் விளங்கும். ஸாங்கியம், வைசேஷிகம், பௌத்தம் முதலிய பிற மதங்கள் சரியல்ல என்பதையும் சூசனம் செய்துள்ளார். எல்லாவற்றையும்விட இது குருவந்தநரூபமாக அமைந்திருப்பதும் இதற்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு. இக்காரணம் பற்றியே சாந்திபாடபுரஸ்ஸரம் பாஷ்யம் படிப்பவர்கள் பாட ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் இந்த சுலோகங்களைச் சொல்லி குருவந்தநம் செய்துவருகின்றனர்.

இதன் பெருமையை இந்த உரையாசிரியர் மிக அழகாக வர்ணித்துள்ளார். "பிருஹ்மஸூத்ரங்கள்" என்ற மந்தரபர்வதத்தால் "விசாரம்" என்ற கடைதலைக் கொண்டு "உபநிடதங்கள்" என்ற பாற்கடலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட "அத்வைதம்" என்ற அமிருதத்தை இந்த "தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம் என்ற குடத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்துள்ளார். இதற்கு "மாநஸோல்லாஸம்" என்ற ஒரு விரிவான உரை இருக்கின்றது. அது "வார்த்திகம்" என்ற வியாக்யான முறையைத் தழுவி, பகவத்பாதாசார்யசிஷ்யர்களுள் தலைசிறந்த ஸுரேச்வராசார்யாள் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

"லகுதத்வஸுதா" என்ற இச்சிறிய எளிய உரையின் அச்சுப் பிரதி ஒன்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன் நமக்குக் கிடைத்தது. அதைத் தமிழ் உரையுடன் ஹிதபாஷிணியில் பகுதி பகுதியாக அச்சிட்டிருந்தோம். இந்த உரை மிகத் தெளிவாகவும், எளிதமாகவும், சுருக்கமாகவும் அமைந்திருப்பதால் இதை மறுமுறை அச்சிட்டால் மிக உதவியாக இருக்கும் எனப் பலர் விரும்பியதாலும், பழைய அச்சுப்பிரதி கூட இப்பொழுது கிடைப்பதரிதாக இருப்பதாலும் சில முக்கிய மாறுதல்களுடன் திருத்தி அமைத்து இந்நூலை இப்பொழுது அச்சிட முன்வந்துள்ளோம்.

இச் சிறந்த வியாக்யானத்தை இயற்றிய "ஸ்வயம் பிரகாசயதி" என்பவர் "கைவல்யாநந்தயோகி" "சுத்தாநந்தயதி" என்ற இரு பெரியோர்களை வணங்கி இந்நூலை எழுதத் தொடங்குவதால் அவ்விருவரும் இவருடைய ஆசிரியர்கள் எனத் தெரியவருகிறது. இவர் எழுதிய மற்ற நூல்களாவன : 1) ஹரிதத்வமுக்தாவளீ, 2) வேதாந்தஸங்கிரஹம், 3) ஹஸ்தாமலகீயவ்யாக்யா, 4) ஏகசுலோகீ வ்யாக்யானம் முதலியவை.

தஞ்சாவூர் ஸரஸ்வதி மஹாலில் உள்ள இந்த உரையின் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இதன் பெயர் "தத்வஸுதா" என்றே காணப்படுகிறது. ஆனால் பழைய அச்சுப் பிரதியில் "லகுதத்வஸுதா" என்றிருப்பதால் அதையே நாம் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

"நத்வாரபே லகுவ்யாக்யாம் தக்ஷிணாமூர்த்தேஸ்துதே:" என்று முதல் சுலோகத்தில் "லகுவ்யாக்யா" எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதால் "தத்வஸுதா" என்பதுடன் "லகு" என்பதையும் சேர்த்து ஒருக்கால் "லகுதத்வஸுதா" என்று பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

சிறந்த வியாக்யானத்திற்குரிய, "அவதாரிகை, பதச்சேதம், பதார்த்த விவரணம், அவசியமான மேற்கோள்கள், ஆங்காங்கு தோன்றும் சங்கை, அதற்கு ஸமாதானம்" முதலிய எல்லா அம்சங்களும் இதில் காணப்படுகின்றன. சுலோகங்களுக்கு அந்வயப்படி அர்த்தமும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உரையை ஊன்றிப் படித்தால் அத்வைத சித்தாந்தத்தின் முக்கியமான பல அம்சங்களைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

R. முத்துகிருஷ்ண சாஸ்திரி
தமிழில் மொழிபெயர்த்துப்
பிரசுரித்தவர்.

श्री दक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्

ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்

मौनव्याख्याप्रकटितपरब्रह्मतत्त्वं युवानं
वर्षिष्ठान्तेवसदृषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्ठैः ।
आचार्येन्द्रं करकलितचिन्मुद्रमानन्दमूर्तिं
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥

மௌனம் என்ற வியாக்யானத்தினுலேயே பரப்ருஹ்மத்தின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை விளக்கியவரும், பிருஹ்மநிஷ்டர்களாயும், வயது முதிர்ந்தவர்களாயுமுள்ள சிஷ்யர்களான ரிஷிகணங்களால் சூழப்பட்டவரும், ஸ்வயம் வாலிபராயும், கையில் சின்முத்திரையைத் தரித்தவரும், ஆனந்த வடிவராயும், தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ரமிப்பவரும், மலர்ந்த முகத்துடன் கூடியவரும், ஆசார்யர்களுக்கெல்லாம் ஆசார்யருமான தக்ஷிணமூர்த்திப்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றேன்.

குறிப்பு: இந்த சுலோகம் பல மூல புஸ்தகங்களில் காணப்படவில்லை. "விச்வம் பச்யதி" என்ற சுலோகம் முதல்தான் இந்தப் பிரகரணம் ஆரம்பமாகிறது. இருந்தாலும் இது தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்வரூபத்தை வர்ணித்து அவருக்கு வணக்கம் தெரிவிக்கின்றபடியால் மங்கள சுலோகம் என்ற முறையில் இங்கு பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சுலோகம் இந்த வியாக்யான ஆரம்பத்தில் காணப்படுவதால் இந்த உரையாசிரியரால் எழுதப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம். எப்படியிருப்பினும் இது அனைவராலும் ஆரம்பத்தில் படிக்கப்பட்டு வருகிறது.

लघुतत्त्वसुधा

லகுதத்வஸுதா

कैवल्यानन्दयोगीन्द्र शुद्धानन्दयतीश्वरौ ।
नत्वारभे लघुव्याख्यां दक्षिणाशामुखस्तुतेः ॥

"கைவல்யானந்தர்" என்ற சிறந்த யோகியையும், "சுத்தானந்தர்" என்ற உத்தமமான ஸந்யாஸியையும் வணங்கிவிட்டு தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்திற்கு ஒரு சிறிய உரையை எழுத ஆரம்பிக்கிறேன்.

अवतारिका

इह खलु सर्वज्ञो भगवान् भाष्यकारो लोकानुग्रहैकप्रयोजनकृतशरीरपरिग्रहः सकलवेदान्तदुग्धाब्धेः न्यायमन्दरेण विचारनिर्मथनादाविर्भूताद्वैतामृतस्य विन्यासकलशभूतं श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रं सकलोकानुजिघृक्षया भोक्तृजीव-भोग्य जगत्-भोगप्रदपरमेश्वर-मोक्षप्रदगुरूणां अत्यन्ताभेदबोधकं सकृत्पठनश्रवणार्थमननादिमात्रेण परमपुरुषार्थप्रापकमारभमाणः तस्य वेदान्तसारभूत नवनीतपिण्डात्मकत्वेन तदीयविषयादिभिरेव तद्वत्तासिद्धिमभिप्रेत्य आदौ प्रतीचस्सकलजगदधिष्ठानत्वेन परमेश्वरतां दर्शयन् दक्षिणाशामुखं परमेश्वरं मनसा पूजयति-विश्वमिति.

முன்னுரை

லோகாநுக்கிரஹத்திற்கென்றே இவ்வுலகில் மானிட உடலுடன் தோன்றிய ஸர்வஜ்ஞான பகவான் பாஷ்யகாரர் (ஆதி சங்கரர்) ஸமஸ்த வேதாந்தங்களாகிற பாற்கடலிலிருந்து, நியாயங்களாகிற மந்தர

மலையைக்கொண்டு, விசாரம் என்ற கடைதலால் உண்டான அத்வைதம் என்ற அமிருதத்தை வைப்பதற்கு குடம் போன்றதும், போக்தாவான (பயனை அனுபவிக்கின்ற) ஜீவன், போக்யமான (அநுபவிக்கப்படுவதான) ஜகத், போகத்தை அளிக்கின்ற பரமேச்வரன், மோக்ஷத்தை அளிக்கும் குரு, இந்த நால்வர்களுக்கும் அபேதத்தைப் போதிப்பதும், ஒரு தடவை படிப்பது, கேட்பது, அதன் பொருளை மனனம் செய்வது முதலியவற்ருலேயே தலைசிறந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்லதுமான இந்த தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ரத்தை ஆரம்பிக்குமுன் அந்த ஸ்தோத்ரம் உபனிஷத்தாகிற சமுத்திரத்திலிருந்து கடைந்தெடுக்கப்பட்ட ஸார மான வெண்ணை உருண்டைபோல் இருப்பதால், உபனிடதங்களுக்குள்ள விஷயம், பிரயோஜனம் முதலியவையே இதற்கும் சித்திக்கும் எனக் கருதி, முதலில் ஆத்மா ஸமஸ்தஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பதால் அதுவே ஈச்வரஸ்வரூபம் என்பதை விளக்கிக் கூறி தென் திசை நோக்கி வீற்றிருக்கும் பரமேச்வரனை (தக்ஷிணமூர்த்தியை) "விச்வம்" என்ற சுலோகத்தால் துதிக்கிருர்.

விளக்கம்: ஸ்ரீ பரமேச்வரனே லோகாநுக்கிரஹத்திற்காக ஆதிசங்கர பகவத்பாதாசார்யாளாக அவதரித்தார். அவர்கள் இச்சிறிய ஸ்தோத்ரத்தில் உபனிஷத்துக்களின் பொருள்களையெல்லாம் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார்கள். இதை இந்த உரையாசிரியர் அழகாக வர்ணித்திருக்கிருர். எல்லா உபனிடதங்களே பாற்கடலாம். நியாயங்களை விளக்கும் பிருஹ்ம ஸூத்ரங்களே அதைக் கடையும் மந்தரமலையாம். சூத்திரங்களால் செய்யப்படும் விசாரமே கடைதலாம். அதிலிருந்து தோன்றியதாம் "அத்வைதம்" என்ற

அமிருதம். அந்த அமிருதத்தை இச்சிறு ஸ்தோத்ரம் என்ற குடத்தில்தான் வைத்திருக்கின்றாராம்.

இதில் ஜீவன், ஜகத், ஈச்வரன், குரு என்ற இந்நால்வருக்கும் அபேதம் போதிக்கப்படுகிறது. இதுதான் அத்வைதம். சுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பவன் ஜீவன். அநுபவிக்கப்படுவது-சுகதுக்கமயமான ஜகத். சுகதுக்க அநுபவத்தை அளிப்பவர் - ஈச்வரன். மோக்ஷத்தை உபதேசித்து அதை அளிப்பவர் குரு.

ஒவ்வொரு கிரந்தத்திற்கும் ஆரம்பத்தில் விஷயம் பிரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரி என்ற நான்கும் எடுத்துரைக்கப்படவேண்டும். இதற்கு "அநுபந்த சதுஷ்டயம்" எனப் பெயர். இவையில்லாத நூல் அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. இந்த நூல் உபனிஷத் ஸாரமானதால் அதற்குள்ள அநுபந்தசதுஷ்டயமே இதற்கும் எனக்கருதி இங்கு அதைத் தனியாகக் கூறவில்லை.

"விச்வம்" என்று ஆரம்பமாகும் இந்த முதல் ஸ்தோத்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபமும் ஈச்வரனும் ஒன்றே என்பதை நிரூபணம் செய்கின்றார்.

विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन्नात्मनि मायया बहिरिवोद्भूतं यथा निद्रया ।
यः साक्षात्कुरुते प्रबोधसमये स्वात्मानमेवाद्वयं
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

विश्वं - विविधप्रत्ययगम्यं वियदादि सर्वमिदं जगत्. निजान्तर्गतं - निजं - स्वीयं, अन्तः - मध्यं, गतं - प्राप्तं प्रत्यक्स्वरूपे स्थितमिति यावत् ।

निर्विकारे नीरन्ध्रेऽतिस्वच्छेऽसङ्गे सूक्ष्मे प्रतीचि जगतस्तद्वि परीतस्य स्थितौ तत्सदृशं दृष्टान्त माह दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यमिति दर्पणे-आदर्शे, नीरन्ध्रे असङ्गेस्वच्छे सूक्ष्म निर्विकारे प्रतिबिम्बिता सती, दृश्यमाना - अवलोक्यमाना या, नगरी पुरी, चतुर्दश सन्निवेशा सप्तवापीयुक्ता नानोपवना दक्षिणोत्तरतोऽतिमनोहर-मार्गद्वयविराजिता अनेकक्रीडाशिखरियुता नानाविधजनसंकुला क्वचित् कष्टमार्गप्रदेशयुता च, तत्तुल्यं - तत्समानम् ।

பலவிதமான அறிவில் தோன்றும் ஆகாயம் முதலிய இந்த உலகம் முழுவதும் தனக்குள்ளேயே இருக்கிறது. எல்லா உலகமும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே இருக்கின்றது என்றபடி.

விகாரமற்றதும், இடைவெளியில்லாததும், மிக ஸ்வச்சமாயும், சூக்ஷ்மமாயுமுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அதற்கு மாருன இவ்வுலகம் இருக்கலாம் என்பதற்கு சரியான திருஷ்டாந்தம் ஒன்றை—'தர்ப்பண தருச்யமாந நகரீதுல்யம்'—என்பதால் கூறுகிருர். இடைவெளியற்றதும் எந்த வஸ்துவுடனும் சம்பந்தப்படாததும், ஸ்வச்சமாயும், சூக்ஷ்மமாயும், விகாரமற்றதுமான கண்ணுடியில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற இவ்வுலகம் நம்மால் பார்க்கப்படுவது போல் இப்பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவில் தோன்றுகிறது. அவ்வுலகமும் (பதினுன்கு லோகங்களாகிற) பதினுன்கு அமைப்புகளுடன் கூடியதும், (ஏழு சமுத்திரங்களாகிற) ஏழு நீர்நிலேயங்களுள்ளதும், பலவித காடுகளேக் கொண்டதும், தெற்கிலும் வடக்கிலும் (அர்ச்சிராதி மார்க்கம், தூமாதி மார்க்கம்) என்ற இரு அழகிய வழிகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் (சந்திரன், சூரியன்) என்ற இரு மங்கள தீபங்களால் விளங்குவதும், பல மலேகளேக்கொண்டதும், பலவிதஜன நெருக்கமுள்ளதும்,

சிலவிடங்களில் துன்பங்களை விளைவிக்கும் மார்க்கமுள்ள பிரதேசத்துடன் (நரகத்துடன்) கூடியதுமாக இருக்கின்றது.

तदुक्तं भारतीतीर्थैः—

"निश्छिद्रदर्पणे भाति वस्तुगर्भं बृहत् वियत् ।
सच्चित्सुखे तथा नाना जगद् गर्भमिदं वियत् ॥

(पञ्चदशी 13-101)

वासिष्ठेपि शिलोपाख्याने इदमुक्तम् —

"द्यौः क्षमा वायुराकाशः पर्वतास्सरितो दिशः ।
सन्ति तस्यां शिला साच सुषिरा न मनागपि ॥

अप्यत्यन्तघनाङ्गायास्सुनीरन्ध्राकृतेरपि ।
विद्यतेन्तर्जगद्बृन्दं व्योम्नीव विततोऽनिलः ॥ इति

निर्वाणप्रकरणे 46 तमे अध्याये)

ஸ்ரீ பாரதீ தீர்த்த ஸ்வாமிகளாலும் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

இடைவெளியற்ற கண்ணாடியில் பலவஸ்துக்களுடன் கூடிய மிகப் பெரிய இந்த ஆகாயம் எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அவ்விதமே ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவில் பற்பல ஜங்கமஸ்தாவரங்களுடன் கூடிய இந்த ஆகாயம் பிரகாசிக்கின்றது.

யோகவாஸிஷ்டத்திலும் சிலோபாக்யானத்தில் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

"தேவலோகம், பூமி, வாயு, ஆகாயம், மலைகள், நதிகள், திக்குகள் எல்லாம் அந்த கற்பாறைக்குள் இருக்கின்றன. அந்தப் பாறையோ கொஞ்சங்கூட இடைவெளியுள்ளதாக இல்லை."

"இப்பாறை மிகக் கடினமாக இருந்தபோதிலும் சொல்ப த்வாரங்கூட இல்லாததாக இருந்தபோதிலும் ஆகாயத்தில் காற்று பரவி இருப்பதுபோல் எல்லா உலகங்களும் இதற்குள் அடங்கி இருக்கின்றன."

மேற்படி கிரந்தத்தில் இந்தப் பிரகரணத்தில் சித்ஸ்வரூபமே கற்பாறையாக நிரூபணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ननु प्रतीचोऽन्तरे यदि सदा विश्वं तिष्ठति, तर्हि रागादिवदन्तरेवानुभूयेतेत्याशङ्क्याह - आत्मनीत्यादिना । आत्मनि-**स्वप्रकाशे प्रतीचि विषये आश्रये च,** माया-अविद्या, **सूर्ये पेचकादीनामन्धकारप्रतीतिवन्मामहं न जानामीति भ्रमानुभवसिद्धा, तया मायया,** बहिः-**स्वस्माद् बाह्यदेशे** उद्भूतमिव पश्यन्-**अवलोकयन् यः इत्युत्तरत्रसंबन्धः ।**

ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குள்ளேயே எப்பொழுதும் எல்லா உலகங்களும் இருக்கின்றனவென்றால் மனத்திலிருக்கும் ராகம் (ஆசை), த்வேஷம் முதலிய குணங்களைப் போல் இவ்வுலகங்களும் உள்ளே இருப்பதாகவல்லவோ அநுபவிக்கப்படவேண்டும்? அப்படி அநுபவிக்கப்படவில்லையே என்ற சந்தேஹத்திற்கு – ஆத்மநி – முதலிய சொற்களால் ஸமாதானத்தைக் கூறுகிறார். ஸ்வப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆச்ரயித்தும், அதையே விஷயமாகக்கொண்டுமிருக்கின்றது மாயை. (மாயை, அவித்யை, அஜ்ஞானம் என்பதெல்லாம் ஒன்றே.) சூரியன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே கோட்டானுக்கு இருள் தோன்றுகிறது. அதுபோல் பிரகாச ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை இருள்போன்ற அஜ்ஞானம் விஷயமாகக் கொள்ளலாம். "நான் என்னை அறிய

வில்லை” என்று அநுபவமிருப்பதால் அஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம், விஷயம் இரண்டும் ஆத்மாதான் என்றும் ஏற்படுகிறது.

விளக்கம்: ஆத்மா ஒன்ருனதால் அஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் வேறு, ஆச்ரயம் வேறு என்று சொல்லுவதற்கில்லை. ஆதலால்தான்

“आश्रयत्वविषयत्वभागिनी निर्विभागचितिरेव केवला”

“பேதமற்ற சுத்த சைதன்யமே அஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயும் விஷயமாயுமிருக்கின்றது” என்று ஸம்க்ஷேபசாரீரகத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படிப் பட்ட மாயையால் தன்னைக்காட்டிலும் வெளியில் ஆவிர்ப் பவித்ததுபோல் இருக்கின்ற இந்த உலகங்களை பார்க் கிறவன் எவனோ “பச்யந்” என்ற பதத்திற்கு மேலே மூன்ரும் பாதத்திலுள்ள “ய:” என்ற பதத்தோடு சம்பந்தம்.

अन्तर्विद्यमानस्य जगतो बाह्यत्वेनानुभवे दृष्टान्तमाह - यथा निद्रयेति - यथा निद्रया स्वाप्नं जगत् साक्षिणि स्वस्मिन्नध्यस्ततया स्थितमपि स्वस्माद् बहिरवस्थितमिवानुभवति, तद्वदेवेमं जाग्रत्प्रपञ्चमपि स्वस्मिन् प्रत्यक्चैतन्ये अध्यस्ततया स्थितमेव स्वाध्यस्तदेहादितादात्म्याध्यासवशात् स्वस्माद् बहिरिव पश्यति। अन्यथा जडस्य जगतः प्रत्यक्चैतन्येन सह संयोगाद्यन्यतमसंबन्धासंभवेन प्रतीचस्सकाशात् जगद्भानं न स्यात्। तथा च तदध्यस्तमेव तत्।

யதா—நித்ரயா— என்புதால் உள்ளே இருக்கும் ஜகத் வெளியில் இருப்பதாக அநுபவிக்கப்படுவதற்கு திருஷ்டாந்தத்தைக் கூறுகிருர். ஸ்வப்ந காலத்தில்

தோன்றும் ஜகத் ஸாக்ஷிஸ்வரூப ஆத்மாவில் அத்யஸ்தமாக இருந்தபோதிலும், தன்னைக்காட்டிலும் வெளியில் இருப்பதுபோல் எவ்விதம் அநுபவிக்கப்படுகின்றதோ, அதுபோல் ஜாக்ரத்காலத்தில் தன்ஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தமான பிரபஞ்சத்தை வெளியில் இருப்பதுபோல் பார்க்கின்றான். ஜகத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அத்யாஸம் என்று சொல்லாதவரை அதற்கு பிரகாசம் என்பதே ஏற்படாது. உலகில் ஆத்மாஒன்றே ஸ்வயமாக பிரகாசிக்கும் வஸ்து. மற்றவைகள் அதன் சம்பந்தத்தால் பிரகாசிக்க வேண்டும். அஸங்கனான ஆத்மாவுடன் ஜகத்திற்கு ஸம்யோகம், ஸமவாயம் முதலிய ஸம்பந்தங்கள் ஸம்பவிக்காதாகையால் அத்யாஸம் என்றே சொல்ல வேண்டும். அப்படி இல்லையேல் ஜடமான ஜகத்திற்கு ஆத்மாவினால் பிரகாசமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆதலால் ஜகத் ஆத்மாவில் அத்யஸ்தம் என்றே ஏற்படுகிறது.

விளக்கம்: அஜ்ஞானத்தால் ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாகப் பார்த்தல் "அத்யாஸம்" எனப்படும். கிளிஞ்சலை வெள்ளியென்று நினைப்பது, பழுதையைப் பாம்பு என்று நினைப்பது முதலியவை இதற்கு உதாரணம். இதுபோல் தான் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அனாத்மாவாகிய இந்த ஜகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்நத்தில் பல விஷயங்களைப் பார்ப்பதும் கேட்பதும் அத்யாஸத்தால்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. அதுபோல்தான் ஜாக்ரத்திலும் என்று இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. அத்யாஸவசத்தால் தோன்றும் வஸ்து கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளிபோல் மித்யை. இங்கு ஆத்மாவில் ஜகத் அத்யஸ்தம் என்பதால் ஜகத் மித்யை என்று சித்திக்கின்றது. ஆதலால் இந்த சுலோகத்தில் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஜகத் இருக்கின்றது என்பதற்கு அதில் அத்யஸ்தம் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

तथा च प्रत्यगात्मानं प्रकृत्य श्रुतिर्भवति

(1) "पुरत्रये क्रीडति यश्च जीवस्ततस्तु जातं सकलं विचित्रम् ।
आधारमानन्दमखण्डबोधं यस्मिन् लयं याति पुरत्रयं च ॥

(2) एतस्माज्जायते प्राणः मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ।
खं वायुर्ज्योतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी ॥

(3) मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
मयि सर्वं लयं याति तद् ब्रह्माद्वयमस्म्यहम् ॥ इति
(कैवल्योपनिषत् 1-14, 15, 19).

(4) "यथा स्वप्न प्रपञ्चोयं मयि मायाविजृम्भितः ।
एवं जाग्रत्प्रपञ्चश्च मयि मायाविजृम्भितः ॥

इति पुराणवचनं च । ततः प्रतीच्येव जाग्रत्प्रपञ्चोऽध्यस्तोनु भूयते भ्रान्त्या बहिरिवेति भावः ।

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறத்தொடங்கிய சுருதியும் இவ்வாறே அமைந்திருக்கிறது.

(1) எந்த ஜீவன் (உண்மையில்) எல்லா ஜகத்திற்கும் ஆதாரமாயும், ஆனந்தவடிவமாயும், பேதமற்ற அறிவு உருவமாயுமிருக்கின்றானோ, எவன் ஜாக்ரத்–ஸ்வப்ந–ஸுஷுப்திகாலங்களில் ஸ்தூல–சூக்ஷ்ம–காரண சரீரங்களில் கிரீடிக்கின்றானோ, எவனிடத்தில் முப்புரங்களும் (ஸ்தூல-சூக்ஷ்ம–காரணசரீரங்கள்) லயமடைகின்றனவோ, அவனிடமிருந்தே விசித்ரமான இவ்வுலகங்கள் எல்லாம் உண்டாயிருக்கின்றன.

(2) இவனிடமிருந்தே பிராணன், மனது, மற்ற எல்லா இந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்நி, ஜலம், எல்லாவற்றையும் தரிக்கும் பூமி இவையெல்லாம் உண்டாகின்றன.

(3) என்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாயின. என்னிடமே எல்லாம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இறுதியில் எல்லாம் என்னிடமே லயத்தையுமடைகின்றன. அப்படிபட்ட அத்விதீய பிருஹ்மஸ்வரூபமாகவே நான் இருக்கின்றேன்.

(4) இந்த ஸ்வப்நப்பிரபஞ்சம் எவ்விதம் என்னிடம் மாயையால் தோன்றுகின்றதோ, அவ்விதமே ஜாக்ரத் பிரபஞ்சமும் என்னிடத்திலேயே மாயையால் தோன்றுகின்றது என்று புராணவசனம்.

ஆதலால் ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே ஜாக்ரத் பிரபஞ்சம் அத்யஸ்தமாக இருந்தாலும் பிராந்தியால் வெளியில் இருப்பதுபோல் அநுபவிக்கப்படுகின்றது என்பது கருத்து.

ननु स्वात्मनि प्रपञ्चः अध्यस्तश्चेद् बाध्येत, न च कदाचिद् बाधोऽनुभूयते ; अतो नात्मन्यध्यस्तः, किन्तु बहिः परमार्थत एव स विद्यते इत्याशङ्क्य, यथा स्वप्नप्रपञ्चोऽध्यस्तोपि तदा सत्य इव भाति प्रबोधसमये बाध्यते, तथैवायमपि जाग्रत्प्रपञ्चः तत्त्वज्ञानात् पूर्वं सत्यत्वेन भातोप्याचार्येण परमदयालुना साक्षात्परमेश्वरावतार रूपेण उपदिष्टतत्त्वमस्यादिमहावाक्यजन्यप्रत्यग्ब्रह्मैक्य साक्षात्कार समये समूलं बाधितः सन् प्रत्यगभिन्नाद्वितीय ब्रह्ममात्रतया परिशिष्यते इत्यभिप्रेत्याह-यस्साक्षादित्यादिना ।

" பிரபஞ்சம் ஆத்மஸ்வரூபத்தில் அத்யஸ்தம் என்ருல் அதற்கு பாதம் (நாசம்) ஏற்பட்டே தீரும். பிரபஞ்ச நாசம் நம்மால் ஒருபொழுதும் அநுபவிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் பிரபஞ்சம் ஆத்மாவில் அத்யஸ்தமல்ல. ஆத்மாவிற்கு வெளியில் உண்மையாக அது இருக்கின்றது " என்று ஆசங்கை செய்துகொண்டு (அதற்கு) " எவ்விதம் ஸ்வப்நப்ரபஞ்சம் அத்யஸ்தமாக

இருந்தாலும், அக்காலத்தில் ஸத்யம்போல் பிரகாசிக்கின்றதோ, விழித்துக்கொண்டதும் நாசமடைகின்றதோ அவ்விதமே இந்த ஜாக்ரத் பிரபஞ்சமும் தத்வஞானம் ஏற்படுவதற்குமுன் ஸத்யமாகப் பிரகாசித்தாலும் பரம தயாளுவாயும், ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரனுடைய அவதாரமாயுமிருக்கின்ற ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட "தத்வமஸி" முதலிய மஹாவாக்கியங்களிலிருந்து உண்டான ஜீவப்ருஹ்மைக்ய ஸாக்ஷாத்கார சமயத்தில் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான அவித்யையுடன் கூட பிரபஞ்சம் நாசமடையுமானதால், ஜீவாபிந்நாத்விதீய ப்ருஹ்மம் மட்டுமே மிஞ்சிநிற்கும்" என்ற ஸமாதானத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதை—யஸ்ஸாக்ஷாத்— முதலிய சொற்களால் விளக்குகிறார்.

விளக்கம்: பிரபஞ்சம் அத்யஸ்தமென்றால் அதன் நாசம் இப்பொழுதே நம்மால் அநுபவிக்கப்படவேண்டும். அவ்விதம் அநுபவிக்கப்படவில்லையாதலால் அது ஸத்யம் (உண்மை) என்று சங்கையின் தாத்பர்யம். ஆத்ம ஞானம் ஏற்படுவதற்குமுன் இந்தப் பிரபஞ்சநாசம் அநுபவிக்கப்படாதபோனாலும் எவ்விதம் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டவுடன் ஸ்வப்நத்தில் கண்ட பொருள்கள் தோன்றுவதில்லையோ, அதுபோல் அத்விதீய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் (ஞானம்) என்ற விழிப்பேற்பட்டவுடன் இப்பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் அகன்றுவிடும் என்று ஸமாதானத்தின் தாத்பர்யம்.

यः - अध्यस्तप्रपञ्चाधिष्ठानभूतः प्रत्यगात्मा, प्रबोधसमये - गुरूपदिष्टमहावाक्यात् ज्ञानोत्पत्तिकाले, अद्वयं - सर्वप्रपञ्चस्य समूलस्य बाधितत्वेन वियदादिद्वयरहितं, स्वात्मानमेव - वियदाद्यधिष्ठानभूतब्रह्माभिन्नसच्चिदानन्दात्मकं प्रत्यञ्चमेव, साक्षात्कुरुते - सच्चिदानन्दात्मकं ब्रह्माहमस्मीत्यप्रतिबन्धेनाव्यवधानमनुभवति-

"यत्रत्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत्" इत्यादिश्रुतेः।
तस्मै - उक्तरूपाय, श्रीगुरुमूर्तये - श्रीगुरुः - साक्षात्कृतब्रह्मतत्त्वतया विविधपरिच्छेदशून्यो ज्ञानोपदेष्टा पुरुषः, तन्मूर्तये - तद्रूपेणावस्थिताय, श्रीदक्षिणामूर्तये - दक्षिणा - दक्षिणदिगभिमुखा, मूर्तिः, विग्रहः, यस्य तस्मै।

—யः—அத்யஸ்தமான பிரபஞ்சத்திற்கு அதிஷ்டான மாகவிருக்கும் எந்த ஜீவாத்மா, (கிளிஞ்சலைப் பார்த்து வெள்ளி என்று நினைக்கும் போது வெள்ளிக்குக் கிளிஞ்சல் அதிஷ்டானமாகும். அதுபோல் பிரபஞ்சாத்யாஸத்திற்கு அதிஷ்டானம் ஆத்மா)-ப்ரபோதஸமயே—ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியத்திலிருந்து ஞானம் ஏற்படுங்காலத்தில், —அத்வயம்—பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான அவித்யையுடன் கூட ஸமஸ்தப்பிரபஞ்சமும் நாசமடைந்துவிட்டதால், ஆகாயம் முதலிய இரண்டாவது வஸ்து அற்றதான,—ஸ்வாத்மாநமேவ—ஆகாயம் முதலியவைகளுக்கு அதிஷ்டாநமாயிருக்கும் பிருஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பேதமற்ற, ஸச்சிதானந்த வடிவமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையே —ஸாக்ஷாத்குருதே—ஸச்சிதானந்த வடிவமான "பிருஹ்மஸ்வரூபமாகவே நான் இருக்கிறேன்" என்று எவ்வித பிரதிபந்தகமுமன்னியில் நேரில் அநுபவிக்கிறானோ, "எந்த காலத்தில் (ஆத்ம ஞானம் உண்டாகுங் காலத்தில்) இவனுக்கு (ஞானிக்கு) எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ, அப்பொழுது இவன் எதனால் எதைப் பார்ப்பான்? என்று சுருதி இருப்பதால் (மேற்கூறியபடி ஏற்படக்கூடும் என சித்திக்கின்றது) —தஸ்மை—அப்படிப்பட்ட—ஸ்ரீ குருமூர்த்தயே—ஸ்ரீ குரு: —பிருஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்துவிட்டதால் கால பரிச்சேதம், தேச பரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்ற மூவகைப் பரிச்சேதங்களுமற்று ஞானோபதேசம் செய்யும்

புருஷன்—தந்மூர்தயே—அவ்வித குருஸ்வரூபமாக விருக்கின்ற, —ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தயே—தென்திசை நோக்கி வீற்றிருக்கும் உடலையுடையவரின் பொருட்டு.

விளக்கம்: உலகிலுள்ள எல்லா பாதார்த்தங்களிலும் காலம், தேசம், வஸ்து என்ற மூன்றினாலும் "பரிச்சேதம்" என்பதுண்டு.

"பரிச்சேதம்" என்ற ஸம்ஸ்கிருத சொல்லிற்கு பிரிவு என்றோ அல்லது அளவு என்றோ ஒருவாறு பொருள் கூறலாம். உதாரணமாக இப்பொழுது செய்யப்பட்ட ஒரு நகை நேற்று இல்லையாதலால் அதில் காலபரிச்சேதமும், கழுத்தில் உள்ள அதே நகை, கை, கால் முதலிய மற்றவிடங்களில் இல்லாததால், அதில் தேச பரிச்சேதமும், அதே நகை வஸ்திரம் என்ற வேறு வஸ்துவாக இல்லாததால் அதில் வஸ்துபரிச்சேதமும் இருக்கின்றது எனக் கூறலாம். பிருஹ்மஸ்வரூபம் எல்லாவிடங்களிலும், எக்காலத்திலும், எல்லாவஸ்துவாகவுமிருக்கின்றபடியால் மூவித பரிச்சேதங்களுமற்றது எனக் கூறப்படும். பிருஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்த புருஷனும் பிருஹ்மமாக ஆகிவிட்டபடியால் மூவித பரிச்சேதங்களுமற்றவனாக ஆகிவிடுகிறான்.

"परमाद्वैतविज्ञानं कृपया वै ददाति यः ।
सोयं गुरुर्गुरुस्साक्षात् शिव एव न संशयः" ॥

इत्यादिवचनशतेभ्यो ज्ञानोपदेष्टा गुरुस्साक्षात्परमेश्वर एव । अथवा - श्रीमती - सच्चिदानन्दात्मिका, गुर्वी-अतिमहत्तरा, मूर्तिः - स्वरूपं यस्य सः, तथा, तस्मै श्रीगुरुमूर्तये ॥

श्रिया - अनाद्यचिन्त्यमायाशक्त्या, दक्षिणः - सृष्टिस्थित्यन्तविरचनानिपुणश्चासौ, परमार्थतोऽमूर्तिश्च - आकारविशेषरहितः,

"असथूलमनणु" इत्यादिश्रुतेः। सः - दक्षिणमूर्तिः, तस्मै "इदं नमः" - प्रह्वीभावः, अस्त्विति शेषः। प्रह्वीभावश्च, स्वात्मनः परमेश्वरे एकत्वेन समर्पणम्।

"யார் கருணைபுரிந்து மிகச்சிறந்த அத்வைத ஞானத்தை அளிக்கின்றாரோ, அவரே குரு. அந்த குருவும் ஸாக்ஷாத் சிவஸ்வரூபமே. இதில் ஸந்தேகமில்லை" என்றெல்லாமுள்ள பல வசனங்களால் ஞானோபதேசம் செய்யும் குரு ஸாக்ஷாத் பரமேச்வரன் என்றே ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தயே என்ற பதத்திற்கு "ஸ்ரீமதீ—குர்வீ—மூர்த்தி: – யஸ்ய" என்று விக்ரஹம் செய்து அதனால் கிடைக்கும் பொருள் பின்வருமாறு :

ஸச்சிதானந்தவடிவமாயும், ஆதலால் மிகப் பெருமை வாய்ந்ததாயுமுள்ள உருவத்தை உடையவர் யாரோ அவர்தான் "ஸ்ரீ குருமூர்த்தி" எனப்படுவார்.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தயே — என்ற சொல்லிற்கும், "ஸ்ரீயா + தக்ஷிண: – ஸ்ரீ தக்ஷிண:, ஸ சாஸௌ + அமூர்த்தி: ச."—என்ற விக்ரஹப்படி கிடைக்கும் பொருள் வருமாறு :— அநாதியாயும், நம்மால் சிந்தனை செய்யக் கூட முடியாததுமான மாயாசக்தியால் உலகைப் படைத்தல், இரட்சித்தல், அழித்தல், இவற்றைச் செய்வதில் திறமையுள்ளவராயும், உண்மையில் "அஸ்தூலமநணு" (ஸ்தூல சூக்ஷ்ம ஸ்வரூபமற்றது) முதலிய சுருதிப்படி உருவமற்றவராயுமிருப்பவர் ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி எனப்படுவார். அவர்பொருட்டு, இதம்நம:—வணக்கம்—அஸ்து—இருக்கட்டும் 'அஸ்து' என்ற சொல் சுலோகத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இங்கு "வணக்கம்" என்பது ஜீவாத்மாவை பரமாத்வாவிடம் ஒன்றாக அர்ப்பணம் செய்வதுதான்.

अत्र च पूर्वार्धेन त्वंपदार्थ उक्तः, उत्तरार्धे "श्री गुरुमूर्तये श्री दक्षिणामूर्तये" इति पदद्वयेन मूर्तिद्वययुक्तस्तत्पदार्थ उक्तः । "स्वात्मानमद्वयं" इति पदद्वयसामानाधिकरण्येन यत्तच्छब्दाभ्यां च प्रत्यक् ब्रह्मैक्यलक्षणो वाक्यार्थ उक्तः । सकलवेदान्तप्रसिद्धोऽयमेवार्थः उत्तरश्लोकैः प्रपञ्च्यते ॥

இந்த சுலோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தினால் "த்வம் பதார்த்தம்" கூறப்பட்டுள்ளது. உத்தரார்த்தத்திலுள்ள "ஸ்ரீ குருமூர்த்தயே" "ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தயே" என்ற இரண்டு பதங்களாலும் "குரு, ஈச்வரன்" என்ற இருஸ்வரூபமாயுள்ள "தத் பதார்த்தம்" உரைக்கப் பட்டுள்ளது. "ஸ்வாத்மாநம், அத்வயம்" என்ற ஒரே வேற்றுமையிலுள்ள இருபதங்களாலும், "ய:, தஸ்மை" என்ற யச்சப்த, தச்சப்தங்களாலும் ஜீவபிருஹ்ம ஐக்ய மாகிற மஹாவாக்யார்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லா உபனிஷத்துக்களிலும் பிரசித்தமான இதே விஷயந்தான் மேலுள்ள சுலோகங்களால் விவரிக்கப்படுகிறது.

दर्पणदृश्यमाननगरीतुल्यं, निजान्तर्गतं, विश्वं यथा निद्रया, तथा आत्मनि मायया बहिरुद्भूतमिव पश्यन्, यः प्रबोधसमये अद्वयं स्वात्मानमेव साक्षात्कुरुते तस्मै श्रीगुरुमूर्तये इदं नमः इत्यन्वयः ।

கண்ணாடியில் காணப்படும் நகரத்திற்கு ஒப்பாக தனக்குள்ளேயே இருக்கின்ற இவ்வுலகை, தூக்கத்தால் எவ்விதம் (தனக்குள்ளேயே இருக்கும் ஸ்வப்நப்பிரபஞ்சத்தை வெளியிலிருப்பதாக) பார்க்கின்றானோ, அதுபோல் ஆத்மாவை ஆச்ரயித்ததாயும் விஷயீகரிப்பதுமான

மாயையால் வெளியில் இருப்பதுபோல் பார்க்கின்ற எவன், ஆத்மஞானம் ஏற்படுங்காலத்தில் இரண்டற்ற தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்ருனோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ குருமூர்த்தியான ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியின் பொருட்டு நமஸ்காரம் என்று அந்வயம்.

एवमेवास्यार्थो वार्तिककारेण संगृह्योक्तः —

" ईश्वरो गुरुरात्मेति मूर्तिभेदाद्विभागिने ।
व्योमवद् व्याप्तदेहाय दक्षिणामूर्तये नमः ॥ इति

வார்த்திககாரரால் இந்த சுலோகத்திற்கு இவ்விதமாகவே அர்த்தம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. "ஈச்வரன், குரு, ஆத்மா, என்ற மூர்த்தி (சரீரம்) பேதத்தால்மட்டும் பேதத்தையடைந்த (உண்மையில்) ஆகாயம் போல் எங்கும் வியாபித்த ஸ்வரூபத்தையுடைய தக்ஷிணாமூர்த்தியின்பொருட்டு நமஸ்காரம்.

விளக்கம்—ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசார்யர் அவர்களால் இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்கு ஓர் உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு "மாநஸோல்லாஸம்" என்று பெயர். அது முழுவதும் சுலோகமாகவுள்ளது. அது "வார்த்திகம்" என்ற வியாக்யான முறையைத் தழுவியது. மூலத்தில் கூறியதை விளக்குவது, அவசியமாயின் மூலத்தில் இல்லாததையும் எடுத்துரைப்பது, தவறி சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல் காணப்படுவதை தெளிவுபடுத்துவது முதலியன வார்த்திகத்தின் இலக்ஷணம். அந்த உரையாசிரியரையே இங்கு "வார்த்திககாரர்" எனக் குறிப்பிடுகிருர். (1)

नन्वात्मनि प्रपञ्चस्यावस्थानं नोपपद्यते, तदकारणत्वात् । तथाहि किमात्मा जगदारम्भकः ? । उत तदाकारपरिणामी ? ।

नाद्यः; -एकस्य विभोश्चिद्रूपस्य जडप्रपञ्चारम्भकत्वासंभवात्।
ततो नित्याश्चतुर्विधाः परमाणवो जगदारम्भका इति।

பிரபஞ்சத்திற்கு ஆத்மா காரணமாக இராததால் ஆத்மாவில் பிரபஞ்சம் இருக்கின்றது என்பது பொருத்தமல்ல. (காரணத்தில் தான் கார்யம் இருக்கக்கூடும். பிரபஞ்சத்திற்கு ஆத்மா ஏன் காரணமல்ல என்பதை "ததாஹி" என்பது முதல் விளக்குகிருர்.) ஆத்மா ஜகத்தை ஆரம்பிக்கின்றதா? அல்லது ஜகத்தாக பரிணமமடைகின்றதா? (அதாவது ஆத்மா ஆரம்ப காரணமா? பரிணமகாரணமா?) ஒன்ருயும், எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்ததாயும் (விபு) சித்ரூபமாயுமுள்ள ஆத்மா, ஜடமான பிரபஞ்சத்தை ஆரம்பிக்க முடியாதாகையால் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட "ஆத்மா ஜகத்தை ஆரம்பிக்கின்றது" என்பதில்லை. அவயவங்களற்றதும், விகாரமற்றதும், சித்ஸ்வரூபமாயுமுள்ள ஆத்மா மாறுதலடைய முடியாதாகையால் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட "ஆத்மா ஜகத்ரூபமாக பரிணமமடைகின்றது" என்பதுமில்லை. ஆதலால் நித்யமான பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு இவற்றின் பரமாணுக்களே ஜகத்தை ஆரம்பிக்கின்றன. ஆகவே அவற்றிலேயே பிரபஞ்சம் இருக்கின்றது. (இது நையாயிகர்களுடைய கொள்கை.)

यद्वा-प्रधानमेव जडं त्रिगुणात्मकं जगदाकारपरिणामि, तत्रैवेदं जगत् परमार्थतोऽस्ति, न तु चिदात्मनि इति नैय्यायिकानां सांख्यानां वा मतमाशङ्क्य—न तावत्परमाण्वारम्भवाद उपपद्यते।

(1) निरवयवानां तेषां सर्वात्मना संयोगे प्रथिमानुपपत्तेः,
(2) भिन्नयोर्हिमविन्ध्यवत् कार्यकारणभावायोगात्,
(3) पूर्वमसतश्च कार्यस्य शशविषाणवदुत्पत्त्यनुपपत्तेः.

(4) अत्यन्तभिन्नकार्यारम्भे कार्ये गुरुत्वादितद्वैगुण्यापत्तेः,

(5) परमाणुसद्भावे च प्रमाणाभावात् ,

(6) कार्यद्रव्यस्य स्वन्यूनपरिमाणारब्धत्वनियमस्य स्थूलतूलपिण्डारब्धतन्त्वादावदर्शनाच्च ॥

அல்லது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குண மயமான, ஜடமான, "பிரதானம்" என்ற வஸ்துவே ஜகத்தாக மாறுதலடைகிறது. அதிலேயே உண்மை யாக இந்த ஜகத் இருக்கின்றது. சித்ரூபமான ஆத்மாவில் இல்லை. (என்பது ஸாங்கியர்களுடைய கொள்கை) இவ்வாறுள்ள நையாயிகர்களுடையவோ, அல்லது ஸாங்கியர்களுடையவோ கொள்கையே சரியாக இருக்கலாகாதா? என சங்கித்து (அதற்கு சமாதானம்) கூறுகிறார்.

"பரமாணுக்களே உலகத்தை ஆரம்பிக்கின்றன" என்ற ஆரம்பவாதம் அடியிற்கண்ட காரணங்களால் சரியல்ல.

1. பரமாணுக்களுக்கு அவயவங்கள் கிடையா. ஆதலால் அவை எவ்வளவு சேர்ந்து ஒரு வஸ்துவை ஆரம்பித்தாலும் அந்த வஸ்து பரமாணுக்களைவிட பெரிதாக இராது. அவயவங்கள் உள்ள பல கற்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒருமேடை கற்களைவிடப் பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. அணுக்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது அணுவாக இருக்குமல்லாமல் பெரிதாக ஒருநாளுமிராது.

2. "காரணம், கார்யம், இவ்விரண்டும் முற்றிலும் வேறுபட்டவை" என அவர்களுடைய மதம். அப்படி யானல் கார்யகாரணபாவமே ஸம்பவிக்காது. முற்றிலும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களான பசுவும் குதிரையும் பரஸ்பரம்

கார்யமாகவோ காரணமாகவோ ஆவதில்லை. ஆதலால் முற்றிலும் பிந்நவஸ்துக்களுக்கு கார்யகாரணபாவம் என்பது பொருந்தாது.

3. காரணத்தில் இல்லாத கார்யம் அதிலிருந்து உண்டாகிறது என்பது அவர்கள் கொள்கை. இதை "அஸத்கார்யவாதம்" என்பர். முயற்கொம்பு போல் இல்லாத வஸ்துவிற்கு உற்பத்தி என்பது சம்பவிக்காது.

4. முற்றிலும் வேறுபட்ட கார்யமே ஆரம்பிக்கப்படுகிறது என்று அங்கீகரிக்கும்பக்ஷத்தில் காரணத்தில் இல்லாத "குருத்வம்" முதலிய குணங்கள் கார்யத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடும். அப்படியானால் "காரணத்தில் உள்ள குணங்களே கார்யங்களிலும் அவற்றிற்குச் சமமான குணங்களை ஆரம்பிக்கின்றன" என்ற அவர்களுடைய கொள்கைக்கு பங்கம் ஏற்பட்டுவிடும்.

5. அவர்கள் கூறுகின்றபடி பரமாணுக்கள் உள என்பதற்கும் பிரமாணமில்லை. அவற்றை சாதிக்க அவர்கள் கூறும் அநுமானப்பிரமாணமும் வேதவிருத்தமாதலால் அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல என்று அபிப்ராயம்.

6. "கார்யங்கள் எல்லாம் அவற்றைவிட குறைந்த பரிமாணமுள்ள காரணங்களாலேயே ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன" என்ற ஒரு நியமத்தை அவர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்கள். அதுவும் சரியல்ல. பெரிய பஞ்சு உருண்டையிலிருந்து உண்டாகும் சிறிய நூலில் அந்த நியமம் காணப்படவில்லை.

नापि प्रधानपरिणामवादः; तस्य चेतनानधिष्ठितस्य कार्योत्पादे स्वतोऽसामर्थ्यात्, लोके रथादेश्चेतनाधिष्ठितस्यैव प्रवृत्तिदर्शनात्।

ஸாங்கியர்களின் "பிரதான பரிணாமவாதமும்" சரியல்ல. பிரதானம் ஜடமானதால் சேதனஸம்பந்தமின்றி தானாகவே கார்யத்தை ஆரம்பிக்கும் திறமை அதற்கில்லை. உலகில் தேர் முதலிய ஜட பதார்த்தங்கள் சேதநனான புருஷசம்பந்தத்தாலேயே செல்லுகின்றது என்பதைக் காண்கிறோம்.

तत्सद्भावेऽपि प्रमाणाभावात्, "अजां" इत्यादिश्रुतेश्च तेजोऽबन्नादिप्रकृत्यव्याकृतपरत्वाच्च।

மேலும் ஸாங்கியர்கள் கூறுகின்றபடி "பிரதானம்" என்ற ஒரு வஸ்து இருக்கின்றது என்பதற்கே பிரமாணம் ஒன்றுமில்லை. அதற்குக் காரணமாக அவர்கள் கூறும் "அஜாம்" முதலிய வேதவாக்கியங்களும் தேஜஸ், அப்பு, பிருதிவீ முதலியவற்றிற்குக் காரணமாக உபனிஷத்துக்களில் பிரசித்தமான "அவ்யாக்ருதம்" என்ற வஸ்துவையே குறிப்பிடுகின்றன.

'अजामेकां लोहितशुक्लकृष्णां बह्वीं प्रजां जनयन्तीं सरूपाम्'
என்ற வேதவாக்யம் ஸாங்கியர்களால் பிரதானஸாதகமாகக் கூறப்படுகிறது.

किन्तु श्रुतिषु "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशस्संभूतः" "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" "तदैक्षत बहुस्यां प्रजायेयेति" "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते"

"यस्सर्वज्ञस्सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः।
तस्मादेतत् ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायते॥

इत्यादिषु सहस्रशः परमात्मन एव चेतनाज्जगदुत्पत्तिश्रवणात्।

ஆனால், "ஸத்யம் ஞானமனந்தம் ப்ருஹ்ம"— "தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:" —

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்", "தைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி", "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே", "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்யஸ்ய ஞாநமயம் தப:; தஸ்மாதேதத் ப்ருஹ்ம நாம ரூபமந்நம்ச ஜாயதே" முதலிய பல வேதவாக்கியங்களில் சேதநனான பரமாத்மாவிடமிருந்தே ஜகத் உண்டாகின்றது எனக் கேட்கப்படுகின்றது.

विलक्षणयोरपि कार्यकारणभावस्य गोमयवृश्चिक, पुरुषकेश रोमादौ दर्शनात्, आरम्भपरिणामव्यतिरेकेण तत्वतोन्यथाभाव लक्षणविवर्तरूपप्रकारस्यापि कार्योत्पादे स्वप्नप्रपञ्चशुक्तिरजतादौ दर्शनात्, अत्र विवर्तवादस्य विवक्षितत्वात् ।

"सर्वं तं परादाद्योन्यत्रात्मनस्सर्वं वेद" इत्यादिश्रुतौ आत्मनोऽन्यत्र जगद्दर्शनस्य निन्दितत्वाच्च; "घटोस्ति पटोस्ति" "घटः स्फुरति, पटः स्फुरति" इति सत्तास्फुरणानुविद्धतया अनुभूयमानस्य जगतो मृदनुविद्धघटस्य मृत्कार्यत्ववत् सत्तास्फुरणात्मकात्मकार्यत्वस्यैव युक्तत्वाच्चात्मैव जगदुत्पत्यादि कारणमित्यभिप्रेत्याह - बीजस्यान्तरिवेति ।

ஜடமான சாணத்திலிருந்து சேதநமான தேளும், சேதநமான புருஷசரீரத்திலிருந்து ஜடமான ரோமங்களும் உண்டாவதால் "ஜடம்-சேதநம்" என்று விலக்ஷணங்களான இருபதார்த்தங்களுள் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு கார்யமாகவோ காரணமாகவோ ஆகலாம். ஆதலால் சேதநனான பரமாத்மாவிடமிருந்தே ஜடமான பிரபஞ்சம் உண்டாகிறது என்பதில் எவ்விதமான தோஷமுமில்லை.

(இது "சேதநத்திலிருந்து ஜடம் உண்டாகாது" என்று கூறும் நையாயிகர்களுக்கு ஸமாதானம்.)

ஸ்வப்ந காலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சத்திலும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியிலும், நையாயிகர்களின் ஆரம்பவாதமோ, ஸாங்கியர்களுடைய பரிணாம வாதமோ பொருந்தாதாகையால் "விவர்த்த வாதத்தையே" அவ்விடங்களில் அங்கீகரிக்கவேண்டும். "விவர்த்தம்" என்பது ஒரு வஸ்துவின் தத்வம் வேறுவிதமாகத் தோன்றுவதே. அவ்வித விவர்த்தவாதமே பரமாத்மாவிடமிருந்து ஜகத் உண்டாயிற்று என்ற இடத்திலும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறது.

"ஸர்வம் தம் பராதாத் யோந்யத்ராத்மநஸ்ஸர்வம் வேத"—முதலிய சுருதிகளில் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு இடத்தில் ஜகத் இருப்பதாக அறிவதை நிந்தித்திருப்பதாலும் "குடம் இருக்கின்றது, துணி இருக்கின்றது" "குடம் பிரகாசிக்கிறது, துணி பிரகாசிக்கிறது" என்றெல்லாம் "ஸத்தை" "பிரகாசம்" இவற்றுடன்கூடவே கலந்து ஜகத் அநுபவிக்கப்படுகின்றபடியாலும் ஸத்தாஸ்வரூபமாயும் பிரகாசஸ்வரூபமாயுமுள்ள ஆத்மாவே ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்ற அபிப்ராயத்துடன் —பீஜஸ்யாந்தரிவ— என்ற சுலோகத்தைக் கூறுகிறார்.

விளக்கம்: "மிருத் கட:" என்று மண்ணுடன் கலந்தே குடம் தோன்றுவதால் குடம் மண்ணின் கார்யம் என்று கூறுவதுபோல ஆத்மாவுடன் கலந்தே, "ஸந் கட:—கடோஸ்தி,—கட: ஸ்புரதி"—என்றெல்லாம் தோன்றுகின்றபடியால் ஜகத் ஆத்மாவின் கார்யம் என சித்திக்கின்றது.

बीजस्यान्तरिवाङ्कुरो जगदिदं प्राङ्निर्विकल्पं पुनः
मायाकल्पितदेशकालकलनावैचित्र्यचित्रीकृतम् ।

मायावीव विजृम्भयत्यपि महायोगीव यः स्वेच्छया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 2

इदं - अनुभूयमानं सर्वं जगत्, प्राक् - उत्पत्तेः पूर्वं, निर्विकल्पं- भोक्तृभोग्यादिविकल्परहितं आत्ममात्रमेवासीत्। "आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्" "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्" इत्यादिश्रुतेः। तत्र दृष्टान्तमाह - बीजस्येति। बीजस्यान्तः - मध्ये, अङ्कुरइव। उपलक्षणमेतत् - पल्लवपत्रपुष्पफलशाखाविटपात्मक वृक्षो यथा उत्पत्तेः पूर्वं निर्विकल्पं बीजमात्रमासीत् तद्वत्। पुनः पश्चात्, सृष्टिसमये, मायाकल्पितदेशकालकलनावैचित्र्यचित्रीकृतं-मायया- ईश्वराधिष्ठितया, कल्पितौ यौ देशकालौ, तयोश्चकलना-संबन्धः, तद्वैचित्र्येण चित्रीकृतं - नानाविधभेदभिन्नया विभक्तं, "तं नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियत" इति श्रुतेः।

"இதம் ஜகத்"—நம்மால் அநுபவிக்கப்படும் எல்லா ஜகத்தும், "ப்ராக்"—உண்டாவதற்கு முன்பு, "நிர்வி கல்பம்"—போக்தா, போக்யம் முதலிய வேறுபாடற்ற ஆத்மஸ்வரூபமாகவே இருந்தது. "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்",—"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" முதலிய சுருதிகள் இதற்குப் பிரமாணம். "பிஜஸ் ஸ்யாந்தரிவாங்குர:" — என்பதால் இதற்கு உதார ணத்தைக் கூறுகிருர். "பீஜஸ்யாந்த:"—விதைக்குள், "அங்குர இவ"—முளைபோல், இது உபலக்ஷணம். (பல வற்றைக் கூறவேண்டியிருக்க மாதிரிக்காக ஒன்றி ரண்டைமட்டும் கூறுவதை "உபலக்ஷணம்" என்பர்.) தளிர், இலை, பூ, பழம், கிளை, கொத்து இவ்வளவும் சேர்ந்த ஒரு மரம், உண்டாவதற்குமுன் மேற்படி வேறு பாடுகள் அற்ற விதையாகமட்டும் எவ்விதம் இருந்ததோ, அதுபோல் (இப்பிரபஞ்சம் உற்பத்திக்குமுன் ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருந்தது.) "புந:"—பின்பு சிருஷ்டி

சமயத்தில், "மாயாகல்பிததேசகாலகலநாவைசித்ர்ய— சித்ரீக்ருதம்" —ஈச்வராதிஷ்டித மாயையால் கற்பிக்கப் பட்ட தேசம், காலம் இவற்றின் சம்பந்தத்தால் பலவித வேறுபாடுகளால் பிரிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. இதற்கு "தம் நாமரூபாப்யாமேவ வ்யாக்ரியத" என்ற சுருதி வாக்யம் சான்று.

ननु कथमीश्वरस्य बाह्यसाधनरहितस्य जगदुत्पादकत्वं? लोके कुलालादेर्बाह्यसाधनवत एव कार्यकरत्वदर्शनादित्याशङ्क्य, ईश्वरस्यानाद्यनिर्वचनीयमायाशक्त्युपहितस्य स्वेच्छामात्रेणैवेन्द्रजालिकवत्, देवर्षिपित्रादियोगिवच्चोपपद्यते जगदुत्पादकत्व मित्यभिप्रेत्याह-मायावीवेत्यादिना.

தன்னைவிட வேறு எவ்வித சாதனங்களுமற்ற ஈச்வரன் எப்படி இவ்வுலகை சிருஷ்டிசெய்யமுடியும்? உலகில் குயவன் முதலியவர்கள் அவர்களைவிட வேருன மண் முதலிய சாதனங்களைக்கொண்டே பானை முதலிய கார்யங்களைச் செய்வதைக் காண்கிறோம். அவ்விதமே தானே ஈச்வரனும் சிருஷ்டிக்கவேண்டும்? என்று ஆசங்கை செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானமாக அநாதியாயும், "இது இவ்விதம்தான்" என ஸ்பஷ்ட மாகக் கூறமுடியாததுமான மாயாசக்தியோடு கூடிய ஈச்வரன் அவரது இச்சாமாத்திரத்திஞலேயே உலகி லுள்ள இந்திரஜாலவித்தை செய்யும் மாயாவிபோலும், தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களுள் உள்ள யோகிபோலவும் ஜகத்தை சிருஷ்டி செய்கிருர் என்று கூறலாம் எனக் கருதி "மாயாவீவ" முதலியவற்ருல் அதைக் கூறுகிருர்.

यः-परमेश्वरः, मायावीव - लोकप्रसिद्धेन्द्रजालिकमायाविवत्, महायोगीव - विश्वामित्रादिमहायोगिवच्च, स्वेच्छया - स्वसंकल्प

मात्रेण। विजृम्भयति - इदं जगदुत्पादयति, "इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते" 'तदात्मानं स्वयमकुरुत" "सच्चत्यच्चाभवत्" इति श्रुतेः

"ய:"—எந்த பரமேச்வரன், "மாயாவீவ" உலகப் பிரசித்தமான ஐந்திரஜாலிகமாயாவி போலவும், "மஹா யோகீவ"—விச்வாமித்ரர் முதலிய மேன்மை பொருந்திய யோகிபோலவும், "ஸ்வேச்சயா"—தனது இச்சாமாத் திரத்தாலேயே "விஜ்ரும்பயதி"—இவ்வுலகை சிருஷ்டிக் கின்றூரோ, (அப்படிப்பட்ட தக்ஷிணு மூர்த்தியின் பொருட்டு நமஸ்காரம்)

மாயையைத் தவிர வேறு ஸாதனமில்லை என்பதை நிரூபிக்க உலகப்பிரசித்த மாயாவி த்ருஷ்டாந்தமும், ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் சிருஷ்டிக்கிறூர் என்பதை நிரூபிக்க மஹாயோகி திருஷ்டாந்தமும் கூறப்பட்டுள்ளது என வேருெரு உரையில் காணப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில் "இந்த்ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே, ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத, ஸச்சத்யச்சாபவத்" என்ற சுருதி வாக்கியங்கள் சான்று.

नापि मायया तस्य सद्वितीयत्वं, तस्या अपि कल्पितत्वात्। नापि तस्य कारणत्वेन विकारित्वं, जगत्कारणत्वस्यानाद्यनिर्वचनीय मायाघटिततयाकल्पितत्वेनोपलक्षणस्य तत्र विकारानापादकत्वात्। ततश्च तत्र कस्यापि दोषस्याभावात् ब्रह्मैव प्रत्यगभिन्नं सकल जगदुत्पत्तिस्थितिलयहेतुरिति भावः - तस्मै - नमः 2

மாயையும் கற்பித வஸ்துவானதால் அத்துடன் கூடிய பிருஹ்மம் இரண்டாவது பொருளுடன் கூடியதாக ஆகாது. "பிருஹ்மம் அத்விதீயம்" என்பதற்கு அதைத் தவிர வேறு உண்மையான பொருள் இல்லை என்று

அர்த்தமாதலால் மாயையைப்போல் எவ்வளவு வஸ்துக்கள் இருந்தாலும் எல்லாம் கற்பிதமானதால் "பிருஹ்மம் அத்விதீயம்" என்பதற்கு எவ்வித ஹாநியுமில்லை. பிருஹ்மம் காரணமாக இருப்பதால் அது விகாரி-மாறுதல் உள்ளது என்றும் ஆகாது. அதில் உள்ள காரணத்வம் அநாதி-அநிர்வசநீய-மாயாஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டதாதலால் காரணத்வமும் கற்பிதம். கற்பிதமானதாலேயே அது பிருஹ்மத்திற்கு உபலக்ஷணமல்லாமல் விசேஷணமல்ல. (ஒரு வஸ்துவில் எப்பொழுதும் இல்லாத ஒரு பதார்த்தம் அதை மற்ற வஸ்துக்களிலிருந்து பிரித்து போதிக்குமேயானுல் அதை "உபலக்ஷணம்" என்பர்.) ஆகவே இங்கு எவ்வித தோஷமுமில்லாததால் பிரத்யகபிந்நபிருஹ்மமே ஸமஸ்தஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, லயம் இவற்றிற்குக் காரணம் என்று தாத்பர்யம். (2).

नन्वसदेव जगतः कारणं

(1) पिण्डादिनाशादेव घटाद्युत्पत्तिदर्शनात्,

(2) जागराद्यकालीनकार्यस्य चासत्पूर्वकत्वदर्शनात्, तद्दृष्टान्तेन जगतोपि तथात्वानुमानात्;

(3) "असद्वा इदमग्र आसीत्" इति श्रुतेश्चेत्य सद्वादमाशङ्क्याह – यस्यैवेति.

ஜகத்திற்கு அஸத்தே காரணம்

(1) மருத்பிண்டம்(மண் உருண்டை)முதலிய காரணஸ்வரூபம் நாசமடைந்த பிறகே குடம் முதலிய கார்யங்கள் உண்டாகின்றன என்பது காணப்படுவதாலும்,

(2) ஜாக்ரண ஆரம்பகாலத்தில் அதாவது தூங்கி எழுந்திருந்தவுடன் முதன் முதலில் ஏற்படும் கார்யம்

அஸத்திலிருந்தே உண்டாகிறது என்று தெரியவருவதால், அதை திருஷ்டாந்தமாகக் கொண்டு ஜகத்தும் அஸத்திலிருந்தே உண்டாயிருக்கவேண்டும் என்று அநுமானம் செய்யக்கூடுமாதலாலும்,

(3) "அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத்" என சுருதி இருப்பதாலும் அஸத்தே (சூன்யமே) ஜகத்திற்குக் காரணம் என்று ஆசங்கைசெய்துகொண்டு, "யஸ்யைவ" என்ற சுலோகத்தால் அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார்.

यस्यैव स्फुरणं सदात्मकमसत्कल्पार्थगं भासते
साक्षात्तत्त्वमसीति वेदवचसा यो बोधयत्याश्रितान् ।
यत्साक्षात्करणाद्भवेन्नपुनरावृत्तिर्भवाम्भोनिधौ
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ ३

यस्य-प्रत्यगभिन्नस्य परमेश्वरस्य स्वरूपभूतं, सदात्मकं-सद्रूपं, स्फुरणमेव-चैतन्यमेव, असत्कल्पार्थगं-असत्कल्पाः-असत्तुल्याः स्वतस्सत्तारहिताः अनिर्वचनीया ये, अर्थाः-वियदाद्याः तान् गच्छतीत्यसद्कल्पार्थगं-अनिर्वचनीयवियदादिपदार्थनिष्ठमिति यावत् । भासते-प्रकाशते ॥

யஸ்ய—ஜீவாபிந்நனை பரமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபமாயும், ஸதாத்மகம் — ஸத்ரூபமாயுமிருக்கும், ஸ்புரணமேவ சைதந்யமே, அஸத்கல்பார்த்தகம் — அஸத்பதார்த்தங்களைப்போல் தனக்கென்று ஒரு ஸத்தையற்ற ஆகாயம் முதலிய பதார்த்தங்களையடைந்து, பாஸதே—பிரகாசிக்கின்றதோ.

अयं-भावः-जगतोऽसत्कारणत्वे, "घटः असन् पटः असन्" इत्यसत एव सर्वत्रानुवृत्तिः स्यात्, न तु सतः । किञ्चतस्यासतः

अस्वप्रकाशत्वेन तत्र वर्तमानजगतः आन्ध्यमपि स्यात्। जगच्च सदनुविद्धं, प्रकाशते च। तथा च स्वतस्सत्त्वप्रकाशरहितं जगत् तदधिष्ठानभूतात्मसत्ताप्रकाशाभ्यामेव सत्ताप्रकाशवद्भवतीति तदाध्यस्तत्वेन तत्कारणकमेव जगत्।

नापि पिण्डादिनाशस्य घटादिकारणत्वं, अनुगतमृदादेरेव कारणत्वात्। जागराद्यकालीनस्य कार्यस्य चासद्पूर्वकत्वं नास्मत्सम्मतम्। सुषुप्तिकालीनसद्रूपात्मनः कारणत्वाङ्गीकारात्, सुषुप्तौ आत्मसत्वस्य च साधयिष्यमाणत्वात्॥

இதன் கருத்து :—இந்த சுலோகத்தில் "சூன்யமே ஜகத்திற்குக் காரணம்" என்று கூறும் சில பௌத்தர் களின் மதம் சரியல்ல என நிரூபணம் செய்யப்படுகிறது.

ஜகத் அஸத்திலிருந்து உண்டானதாக இருந்தால் "கட: அஸந், பட: அஸந்" (குடம் இல்லை, படம் இல்லை) என்று எல்லா பதார்த்தங்களிலும் அஸத்தின் தொடர்ச்சியே இருக்கும். ஸத்தின் தொடர்ச்சி இராது. ஆனால் "கட: ஸந், பட: ஸந்" (கடம் இருக்கிறது, படம் இருக்கிறது) என்று ஸத்தின் தொடர்ச்சியே காணப் படுகிறது. மேலும் அஸத் பதார்த்தம் ஸ்வயம் பிரகாசிக்கா தாகையால் அதிலுள்ள இவ்வுலகமும் பிரகாசிக்காது. ஜகத்தோ ஸத்தின் தொடர்ச்சியுள்ளதாகவும், பிரகாசிப்ப தாகவும் இருக்கிறது. ஆதலால் ஸ்வயம் ஸத்தையும் பிரகாசமுமற்ற ஜகத் அதற்கு அதிஷ்டானமான ஆத்மாவின் ஸத்தாப்பிரகாசங்களாலேயே ஸத்தையுள்ள தாயும் பிரகாசமுள்ளதாயுமாகிறது. ஆதலால் ஜகத் திற்குக் காரணம் ஆத்மாவே.

குடத்தில் காணப்படும் மண்ணே அதற்குக் காரண மாதலால், காணப்படாத பிண்டநாசம் காரணம் என்பது சரியல்ல. ஜாகரண ஆரம்பகாலத்திலுள்ள காரியமும்

அஸத்திலிருந்து உண்டானது என்பது எங்களுக்குச் சம்மதமல்ல. ஸுஷுப்தி காலத்திலுள்ள ஸத்ரூபமான ஆத்மாவே அதற்குக் காரணம். ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஆத்மா இருக்கின்றது என்பது பின்பு ஸாதிக்கப்படப் போகின்றது.

"असद्वा इदमग्र आसीत्" इति श्रुतिश्चानभिव्यक्तसद्कारणपरा, "कथमसतस्सज्जायेत" इति श्रुत्यैवासद्वादस्य प्रतिषेधात् इति। अथवा - ननु घटस्सन् पटस्सन् इत्येवं सत्त्वेन प्रतीयमानस्य जगतः कथमसत्कल्पत्वमध्यस्तत्वेनोच्यते ? इत्याशङ्कयाह - यस्यैवेत्यादिना.

"அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத்" (இந்தப் பிரபஞ்சம் சிருஷ்டிக்குமுன்பு அஸத்தாகவே இருந்தது) என்ற சுருதியும் ஸ்பஷ்டமாகப் புலப்படாத ஸத்ரூபமான காரணத்தையே குறிப்பிடுகிறதல்லாமல் இதற்குக் காரணம் அஸத் என்று கூறவில்லை. ஏனென்றால் "கதமஸதஸ்ஸஜ்ஜாயேத" (அஸத்திலிருந்து ஸத் எவ்விதமுண்டாகும்?) என்ற சுருதியே அஸத்காரண வாதத்தை நிஷேதிக்கிறது.

(இவ்விதம் அஸத்காரண வாதத்தை நிராகரணம் செய்ய இந்த சுலோகம் தோன்றியது என தாத்பர்யம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இதற்கே வேறுவிதமாக தாத்பர்யத்தை வர்ணிக்க "அதவா"—என்று தொடங்குகிறார்.) "கட: ஸந், பட: ஸந்" என ஸத்தாகத் தோன்றும் இந்த ஜகத் அத்யஸ்தம் ஆகையால் அஸத்திற்குச் சமம் என்று ஏன் கூறப்படுகின்றது? என்ற சங்கைக்கு ஸமாதானம் "யஸ்யைவ"—என்று ஆரம்பமாகும் சுலோகத்தால் உரைக்கப்படுகிறது.

सत्प्रकाशरूपाधिष्ठानात्मसत्त्वैवारोपित जगन्निष्ठतया प्रतीयते. न तु तस्य स्वतस्सत्त्वम्। "अथात आदेशो नेति नेति" "नेह नानास्ति किञ्चन" इत्यादिश्रुत्या प्रपञ्चस्य प्रतिषेधात्, भ्रान्त्यापि तत्प्रतीत्युपपत्तेश्च, तस्यासद्विलक्षणत्वाङ्गीकाराच्च शशविषाण समत्वम्। ततोऽपरोक्षप्रतीतिरप्युपपद्यते इति तात्पर्यार्थः। अक्षरार्थस्तु पूर्ववत्।

பிரபஞ்சாத்யாஸத்திற்கு அதிஷ்டானமாயும், ஸத்ரூப மாயும், பிரகாசரூபமாயுமுள்ள ஆத்மாவின் ஸத்தையே, அதில் ஆரோபிதமான ஜகத்தில் இருப்பதாகத் தோன்று கிறதல்லாமல் ஜகத்திற்கு தனக்கென்று ஒரு தனி ஸத்தை கிடையாது. ஏனென்றால் "அதாத ஆதேசோ நேதி நேதி, நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" முதலிய சுருதி களால் ஜகத்தின் ஸத்தை நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜகத்தில் ஸத்தையின் தோற்றம் பிரமத்தாலும் ஏற்பட லாம். ஜகத்திற்கு சொந்த ஸத்தையில்லையானாலும் அஸத்திற்கு விலக்ஷமாக இதை அங்கீகரிக்கின்ற படியால் இது முயற்கொம்புக்குச் சமமாக ஆகாது. இப்படி அங்கீகரிப்பதாலேயே ஜகத் பிரத்யக்ஷமாகத் தோன்றுவதும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகின்றது என்பது தாத்பர்யார்த்தம். பதார்த்தம் முன்பு கூறப் பட்டதுபோலவே.

येयमसत्ये प्रपञ्चे सत्यत्वबुद्धिः, अनात्मनि देहादावात्मत्व-बुद्धिः, इयमेव सकलसंसारनिदानम्। तस्याश्च निवृत्तिः गुरूपदिष्टतत्त्वमस्यादिमहावाक्यजन्यापरोक्षज्ञानेन मूलाज्ञाननिवृत्त्यै वेत्यभिप्रायेणाह-साक्षादित्यादिना। यः-गुरुरूपः परमेश्वरः, आश्रितान्-विधिवदुपसन्नान्, तत्त्वमसीति वेदवचसा - यज्जगत्कारणं सदद्वितीयं ब्रह्म, तत्त्वमसि, न ततो भिन्नोऽसीति, वेदवचसा - वेदवाक्येन, साक्षात् - अपरोक्षत्वेन, तत्त्वं, बोधयति - ज्ञापयतीत्यर्थः।

அஸத்யமான பிரபஞ்சத்தில் ஸத்யம் என்ற புத்தியும், அநாத்மாவான தேஹம் முதலியவற்றில் ஆத்மா என்ற புத்தியும் ஏற்படுகின்றதே, இதுவே ஸகலஸம்ஸாரத்திற்கும் மூலகாரணம். இம்மாதிரி புத்தி நிவிருத்தி அடையவேண்டுமானல் மூலாஜ்ஞானம் நிவிருத்தியடையவேண்டும். (ஆத்மாவைப்பற்றிய அஜ்ஞானத்திற்கு மூலாஜ்ஞானம் என்றும், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிய அஜ்ஞானத்திற்கு தூலாஜ்ஞானமென்றும் பெயர்) மூலாஜ்ஞான நிவிருத்திக்கு ஆத்மாபரோக்ஷ ஞானம் காரணம். அது குருவினல் உபதேசிக்கப்பட்ட "தத்வமஸி" முதலிய மஹாவாக்யங்களால் ஏற்படும் என்ற அபிப்ராயத்தை "ஸாக்ஷாத்தத்வமஸி" முதலியவற்ருல் விளக்குகிருர். "ய:"—குருஸ்வரூபங்கொண்ட பரமேச்வரன், "ஆச்ரிதாந்"—முறைப்படி பணிவிடை செய்து அண்டியவர்களை "தத்வமஸீதி வேதவசஸா"—"ஜகத்காரணமாயும் ஸத்ரூபமாயும், அத்விதீயமாயுமுள்ள பிருஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே நீ இருக்கின்ருய், அதைவிட நீ வேறுபட்டவனல்ல" என்ற வேதவாக்யத்தால் "ஸாக்ஷாத்"— பிரத்யக்ஷமாகவே தத்வத்தை, "போதயதி"—உபதேசிக்கின்ருர் என்று பொருள்.

ननु कथं किञ्चिज्ज्ञत्वसर्वज्ञत्वादिविरुद्धधर्मकयोः जीवेश्वरयोः अभेदमयोग्यं वेदो बोधयति? इति चेदुच्यते - "सोयं देवदत्त" इत्यादिवाक्यं तदेतद्देशादिविरुद्धांशं त्यक्त्वा अविरुद्धांशं पिण्डमात्रमादाय भागत्यागलक्षणया यथाऽभेदं बोधयति, तथा तत्वमस्यादिमहावाक्यमपि जीवेश्वरयोर्मायान्तःकरणोपाधितन्निमित्तसर्वज्ञत्वकिञ्चिज्ज्ञत्वादिविरुद्धांशं त्यक्त्वा उभयत्रानुगताविरुद्धचिन्मात्रादानेनाभेदं बोधयति ।

अत्र महावाक्यार्थविषये या या अनुपपत्तयः परैरुद्भाविताः तास्सर्वास्सर्वैराचार्यैस्सर्वत्र पराकृत्य निरस्ता इति नास्माभिरत्र यत्यते, संग्रहव्याख्याने प्रवृत्तत्वात् ॥

ஜீவன் கிஞ்சிஜ்ஞன். (அற்ப அறிவுள்ளவன்) ஈச்வரன் ஸர்வஜ்ஞன். (எல்லாமறிந்தவன்) இவ்விதம் பரஸ்பரம் முறண்பட்ட தர்மங்களையுடைய ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் அஸம்பாவிதமான அபேதத்தை வேதம் எவ்விதம் உரைக்கின்றது? என்றால் அதற்கு சமாதானம் கூறப்படுகிறது. "ஸோயம் தேவதத்த:" (அதே தேவதத்தன் தான் இவன்) முதலிய வாக்கியங்கள் அபேதத்தைப் போதிப்பதுபோல் "தத்வமஸி" முதலிய மஹா வாக்கியங்களும் அபேதத்தை போதிக்கலாம். "ஸோயம் தேவதத்த:" என்ற வாக்கியத்தில் "ஸ:" என்ற பதத்திற்கு அந்த தேசத்தில் அக்காலத்தில் இருந்தவன் எனப் பொருள். "அயம்" என்ற பதத்திற்கு இந்த தேசத்தில் இக்காலத்தில் இருப்பவன் என்பது பொருள். அக்காலமும் இக்காலமும், அந்ததேசமும் இந்ததேசமும், ஒன்றாக ஆகமுடியாதாகையால் அவ்விரண்டையும் விட்டு விட்டு லக்ஷணையாக "ஸ:" "அயம்" இவ்விரு பதங்களும் தேவதத்தஸ்வரூபத்தை மட்டும் போதிக்கின்றன. இந்த லக்ஷணையை, பதார்த்தத்தில் ஒரு பகுதியை விட்டு விடுவதால் "பாக த்யாக லக்ஷணை" என்பார்கள். அது போல் "தத்வமஸி" என்ற வாக்யத்திலும் "தத்" என்ற பதத்திற்கு மாயையை உபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மா (ஈச்வரன்) என்று பொருள். "த்வம்" என்ற பதத்திற்கு அந்த:கரணத்தை உபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மா (ஜீவன்) என்று பொருள். மாயோபாதி நிமித்தமாக ஈச்வரனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வமும், அந்த:கரணோபாதி நிமித்தமாக ஜீவனுக்கு கிஞ்சிஜ்ஞத்வமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தமாகையால் இவற்றை

தியாகம் செய்துவிட்டு லக்ஷணையாக "தத், த்வம்" இவ் விருபதங்களும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மட்டும் போதித்து ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் அபேதத்தை நிரூபிக் கின்றன.

இந்த மஹாவாக்யார்த்த விஷயத்தில் எந்த எந்த தூஷணங்கள் பிறரால் ஆரோபிக்கப்படுகின்றனவோ, அவையெல்லாம் எல்லா ஆசாரியர்களாலும் பலவிடங் களில் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. ஆதலால் சுருக்கமாக வியாக்யானம் செய்ய ஈடுபட்ட நாம் இவ்விஷயத்தில் அதிக முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

नन्वेवं वाक्यजन्यज्ञानान्निवृत्तोपि संसारः सुषुप्तिप्रलययोरिव पुनरपि कदाचिदुद्भवेत्, इत्याशङ्क्याह-यत्साक्षादित्यादिना, यत्साक्षात्-करणात् - यस्य - **स्वप्रकाशनिष्प्रपञ्चसच्चिदानन्दस्वरूपस्य, ब्रह्मणः**, साक्षात्करणात्-**अपरोक्षतया सोहमस्मिति ज्ञानात्**, भवाम्भोनिधौ-**संसारसमुद्रे**, पुनः-भूयः, आवृत्तिः-**आवर्तनमागमनं** न भवेत्-**न स्यात्**, **"तरति शोकमात्मवित्" "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति" "न स पुनरावर्तते" इत्यादिश्रुतिशतेभ्यः।**

सुषुप्तिप्रलययोर्मूलाज्ञानस्य विद्यमानत्वात् पुनरुत्थानम्। तस्य महावाक्यजन्यज्ञानेनात्र नष्टत्वान्न मुक्तस्य पुनरुत्थानमिति भावः॥ तस्मै नम इति॥ (3)

ஸுஷுப்தி காலத்திலும் பிரளயகாலத்திலும் நிவிருத்தியடைந்த ஸம்ஸாரம் மறுபடியும் தோன்றி விடுகிறது. அதுபோல் மஹாவாக்யார்த்த ஞானத்தால் நிவிருத்தியடைந்த ஸம்ஸாரம் மறுபடியும் ஒருக்கால் தோன்றக்கூடும் என்ற சங்கைக்கு "யத்ஸாக்ஷாத் கரணாத்"—முதலியவற்றால் பதில் உரைக்கிறார். யத்ஸா

க்ஷாத்கரணாத்—ஸ்வப்ரகாசமாயும், உண்மையில் பிரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்றதாயும், ஸச்சிதானந்தஸ்வரூபமாயுமுள்ள பிருஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் "ஸோஹமஸ்மி" என்ற பிரத்யக்ஷஞானத்தால், "பவாம்போநிதௌ"— ஸம்ஸாரமாகிற சமுத்திரத்தில் "புந:"—மறுபடியும், "ஆவிருத்தி:" — திரும்பி வருதல், "ந பவேத்" — ஏற்படாது.

"தரதிசோகமாத்மவித்" "பிருஹ்ம வேத பிருஹ்மைவ பவதி" ந ஸ புநராவர்ததே" முதலிய நூற்றுக் கணக்கான வேதவாக்கியங்கள் இதற்குச் சான்ருகும்.

ஸுஷுப்தி காலத்திலும், பிரளயகாலத்திலும், மூலாஜ்ஞானமிருப்பதால் மறுபடியும் ஸம்ஸாரம் தோன்றுகிறது. மஹாவாக்கியத்திலிருந்து உண்டான ஞானத்தால் முக்தனுக்கு மூலாஜ்ஞானம் நாசமடைந்துவிட்டபடியால் ஸம்ஸாரம் மறுபடியும் தோன்றுவதில்லை என்பது கருத்து. (தஸ்மை—நம:) (3)

न च जगतः कथमात्मसत्ताभानाभ्यां तद्वत्त्वं? आत्मवत् स्वतएव सत्ताप्रकाशौ जगतो भवेतामित्याशङ्क्यम्। आत्मवज्जगतः स्वतस्सत्वे तद्वदेवोत्पत्तिविनाशानुपपत्तेः, तद्वदेव करणाद्यनपेक्षया सर्वदा भानप्रसङ्गाच्च, न स्वतस्सत्ताप्रकाशौ भवतो जगतः; किन्तु आत्मसत्ताप्रकाशाभ्यामेव जगतोपि सत्ताप्रकाशौ।

नन्वेवं तर्हि सर्वस्य जगतः आत्मन्यध्यस्तत्वे भवन्मते कथं करणाद्यपेक्षा? प्रकाशरूपात्मसंबन्धादेव सर्वं सर्वदा किमिति न भायात्? सर्वगतचैतन्यस्याप्यविरोधेनाज्ञानावृतत्वे वा कथं

कादाचित्कं जगतो भानम्? अज्ञानस्य चैतन्यातिरिक्तनिवर्तकाभावात्, तस्य चाविरोधित्वात् इत्याशङ्क्याह-नानाछिद्रेति

ஆத்மஸத்தை, பிரகாசம் இவற்றால்தான் ஜகத்திற்கு ஸத்தை, பிரகாசம் இவை ஏற்படுகின்றன என்று ஏன் அங்கீகரிக்கவேண்டும்? ஆத்மாவைப்போலவே ஸ்வயமாகவே ஜகத்திற்கும் ஸத்தையும், பிரகாசமும் இருக்கலாமே என்று ஆசங்கை செய்யலாகாது. ஆத்மாவைப்போல் ஜகத்திற்கும் ஸ்வயம் ஸத்தை இருந்தால் அதற்கு அதைப்போலவே உற்பத்தி, விநாசம் என்பது பொருத்தமுள்ளதாக இராது. ஆத்மாவைப் போலவே சக்ஷுஸ் முதலிய கரணங்களை அபேக்ஷிக்காமலே எப்பொழுதும் ஜகத் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கும். அவ்விதம் ஜகத்திற்கு ஸ்வயம் ஸத்தாப் பிரகாசங்கள் இல்லையாதலால் ஆத்மஸத்தா பிரகாசங்களாலேயே ஜகத்திற்கும் ஸத்தாப்பிரகாசங்கள் எனத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

எல்லா ஜகத்தும் ஆத்மாவிலேயே அத்யஸ்தம் என்று அங்கீகரித்தால் உங்கள் மதத்தில் அதன் பிரகாசத்திற்காக கண் முதலிய கரணங்களை எதற்காக அபேக்ஷிக்கவேண்டும்? பிரகாச ஸ்வரூபமான ஆத்ம ஸம்பந்தத்தாலேயே அதில் அத்யஸ்தமான எல்லா ஜகத்தும் ஏன் எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கக்கூடாது? அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதால் ஜகத் பிரகாசிக்கவில்லை யென்றால் சிலசமயத்தில் மட்டும் அது பிரகாசிப்பதெப்படி? அஜ்ஞாந நிவிருத்தியால் பிரகாசிக்கிறது என்றால் அதன் நிவிருத்தி எதனால் ஏற்படுகின்றது? ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவால் என்றால், அந்த ஆத்மா எல்லாவிடங்களிலும் எப்பொழுதுமிருப்பதால் சிலசமயங்களில் மட்டும் ஜகத்தின் பிரகாசம் என்பது எப்படி

பொருந்தும்? என்ற சங்கைகளுக்கு "நாநாச்சித்ர"— என்று தொடங்கும் சுலோகத்தால் சமாதானம் கூறுகிறார்.

नानाच्छिद्रघटोदरस्थितमहादीपप्रभाभास्वरं
ज्ञानं यस्य तु चक्षुरादिकरणद्वारा बहिः स्पन्दते ।
जानामीति तमेव भान्तमनुभान्त्येतत्समस्तं जगत्
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 4

नानाच्छिद्रघटोदरस्थितमहादीपप्रभाभास्वरं-नानाच्छिद्रस्य - अनेकरन्ध्रयुक्तस्य, घटस्य - कुम्भस्य, उदरे - अन्तः, स्थितः - वर्तमानः यो महादीपः-तस्य प्रभेव भास्वर - भासनशीलं, दीपवत्तमोविरोधिलक्षणप्रकाशस्वभावं, यस्य - परमेश्वरस्य, घटवदनेकच्छिद्रयुक्ते देहे अन्तःकरणे प्रतिबिम्बितस्य, साक्षित्वेनावस्थितस्य स्वरूपभूतं ज्ञानं - चैतन्यं, चक्षुरादिकरणद्वारा - चक्षुःश्रोत्रादीनि यानि करणाणि - विषयोपलब्धिसाधनानि, तद्वारा - तच्छिद्रेण, बहिः - विषयदेशे, स्पन्दते-गच्छति।

इन्द्रियाणां विषयसंप्रयोगे तद्वारा चैतन्योपाध्यन्तःकरणे गच्छति सति तत्प्रतिबिम्बितं चैतन्यमपि गच्छति, गत्वा तं विषयं भासयतीत्यर्थः॥

"நாநாச்சித்ரகடோதரஸ்த்திதமஹாதீபப்ரபாபாஸ்வரம்" — பல ரந்திரங்களுடன் கூடிய குடத்திற்குள் இருக்கும் பெரிய தீபத்தின் ஒளிபோல் பிரகாசிக்கின்ற, "யஸ்ய"—மேற்படி குடம்போல் பல த்வாரங்களுள்ள, உடலில், அந்தஃகரணத்தில் பிரதிபிம்பித்து ஸாக்ஷியாகப் பிரகாசிக்கும், பரமேச்வரனது ஸ்வருபமான, "ஞானம்" — அறிவு, "சக்ஷுராதிகரணத்வாரா" —

விஷயங்களை அறிய ஸாதனங்களான, கண், காது முதலிய இந்திரியங்களின் த்வாரம் வழியாக "பஹி:" — விஷயங்களுள்ள இடத்திற்கு, "ஸ்பந்ததே" — செல்லுகிறது.

இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் ஸம்பந்திக்குங் காலத்தில் அவ்விந்திரியங்கள் வழியாக சைதன்யத்திற்கு உபாதியான அந்த:கரணம் செல்லும்பொழுது, அதில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்யமும் செல்லுகிறது. சென்று விஷயத்தை பிரகாசப்படுத்துகிறது என்று பொருள்.

अयमभिप्रायः-चैतन्यं तु स्वतोऽज्ञानाविरोध्यपि अन्तः करणे प्रतिबिम्बितं सत्तद्विरोधि ॥ अतएवान्तःकरणधर्माः रागादयः स्वसत्तायां सर्वदा भासन्ते, घटपटादिविषयश्च बिम्बचैतन्ये ब्रह्मण्येवाध्यस्तास्तिष्ठति। अन्तः करणेन चक्षुरादिद्वारा विषयदेशं गच्छता घटाद्यधिष्ठानबिम्बचैतन्यमुपाधीयते। तथाचैकोपाधि सम्बन्धादन्तःकरणे प्रतिबिम्ब्यावस्थितेन साक्षिचैतन्येन घटाद्यधिष्ठानचैतन्यमेकीभवति, ततस्साक्षिचैतन्येन तदज्ञाने निवृत्ते घटादिविषयो भासते, न सर्वदा ॥ अतः अज्ञानावरणभङ्गार्थं चक्षुराद्यपेक्षेति न कोपि दोषः ॥

இதன் அபிப்ராயம் அடியிற்கண்டபடி — அதாவது சைதன்யம், ஸ்வயம் அஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியல்ல. ஆதலால் சைதன்யத்தில் அத்யஸ்தமான பதார்த்தங்கள் அஜ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டு பிரகாசிக்காமலிருக்கலாம் (நமது ஸித்தாந்தத்தில் அஜ்ஞானம் என்பது விஷயங்களை மறைக்கும் ஒரு பாவபதார்த்தம். மற்றவர்களுடைய ஸித்தாந்தத்திலிருப்பதுபோல் அது அபாவ பதார்த்தமல்ல) அதே சைதன்யம் அந்த:கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்தால் அஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாக ஆகின்றது. அப்பொழுது அஜ்ஞானம் என்ற திரை நீங்கி

விஷயங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால்தான் ராகம் (ஆசை) த்வேஷம் முதலிய அந்தஃகரண தர்மங்கள், அவை இருக்குங்காலத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. "கடம்" "படம்" முதலிய வெளியி லுள்ள விஷயங்கள் பிம்ப சைதன்யமாகிற பிரும்மத்தி லேயே அத்யஸ்தமாக இருக்கின்றன. அந்தஃகரணம், கண் முதலியவற்றின் வழியாக விஷயமிருக்குமிடம் சென்று கடம் முதலிய விஷயங்களுக்கு அதிஷ்டானமான பிம்பசைதன்யத்திற்கு உபாதியாக ஆகிறது. அப் பொழுது அந்தஃகரணத்தில் பிரதிபிம்பிதமான ஸாக்ஷி சைதன்யமும், விஷயங்களுக்கு அதிஷ்டானமான சைதன்யமும் ஒன்ருக ஆகிறது. அவ்விதமானதும் அந்தஃகரணத்தில் பிரதிபிம்பிதமான சைதன்யத்தால், விஷயங்களை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் அஜ்ஞானம் நீங்கி விஷயங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆக, விஷயங் களிலுள்ள அஜ்ஞானம் என்ற மறைவு நீங்குவதற்காக கண் முதலிய இந்திரியங்கள் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால், இதில் எவ்வித தோஷத்திற்கும் இடமில்லை.

केचित्तु-अचिद्रूपात्मनिष्ठज्ञानेन घटादिविषयो भासते इति वदन्ति । तन्न ; आत्मनिष्ठज्ञानस्य जडस्य स्वप्रकाशस्य वा घटादि विषयेण संयोगादिसंबन्धाभावात् , स्वरूपसम्बन्धस्य चाति प्रसक्तत्वात् ।

केचित् विषयनिष्ठस्फुरणेन घटादिभानमिति वदन्ति ॥ तदपि न, विषयनिष्ठस्यात्मना सह संबन्धाभावेन 'अहं जानामीति' संबन्धप्रत्ययानुपपत्तेः ॥

तस्मादस्मदुक्तप्रकारेण स्वप्रकाशसाक्षिचैतन्यसंबन्धादेव घटादि विषयभानमिति । तदेतदाह - जानामीति - घटादिकमहंजानामीति घटादिविषयसंबद्धतया भान्तं-प्रकाशमानं, तमेव-साक्षित्वेनावास्थितं

परमेश्वरमेव, अनु-पश्चात्, एतत्-**विविधशब्दप्रत्ययगम्यं**, समस्तं-**सर्वं**, जगत् भाति-**प्रकाशते। अनुभानमपि न तस्य स्वतः, किन्तु 'अग्निं दहन्तमनु अयो दहति।' तिवदध्यासादेवेत्यर्थः! तथा च श्रुतिः-"तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति" इति॥ तस्मै-नमः॥** (4)

சிலர், "ஜடஸ்வரூபமான் ஆத்மாவிலுள்ள ஞானத்தாலேயே கடம் முதலிய விஷயங்கள் பிரகாசிக்கின்றன" எனக் கூறுகிறுர்கள். அது சரியல்ல. ஆத்மாவிலுள்ள ஞானம் ஜடமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ஸ்வப்ரகாசமாக இருந்தாலும் சரி, அதற்கும் கடம் முதலிய விஷயங்களுக்கும் ஸம்யோகம் முதலிய ஸம்பந்தங்களில்லாததால் விஷயப்பிரகாசம் ஏற்படாது. ஸ்வரூபமே ஸம்பந்தமென்ருல் அது பல விடங்களிலுமிருக்கிறபடியால் குறிப்பாக "இதற்கு இன்ன ஸம்பந்தம்" எனக்கூற முடியாததாக இருக்கிறது.

சிலர் "விஷயங்களிலுள்ள பிரகாசத்தாலேயே கடம் முதலியவைத் தோன்றுகின்றன" எனக் கூறுகின்ருர்கள். அதுவும் சரியல்ல. அப்படியானுல் விஷயங்களிலுள்ள பிரகாசத்திற்கு ஆத்மாவுடன் எவ்வித ஸம்பந்தமுமில்லாததால் "நான் அறிகிறேன்" என்ற ஆத்மஸம்பந்தத்தோற்றம் பொருத்தமற்றதாக ஆகும்.

ஆதலால் நாம் கூறியபடி ஸ்வப்ரகாசஸாக்ஷி சைதன்ய ஸம்பந்தத்தாலேயே கடம் முதலிய விஷயங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இதை "ஜாநாமி" என்று தொடங்கும் உத்தரார்த்தத்தினுல் கூறுகிறுர். "ஜாநாமீதி"—கடம் முதலிய விஷயங்களை நான் அறிகிறேன்" என்று விஷயங்களுடன் ஸம்பந்தமுள்ளதாக, "பாந்தம்"—பிரகாசிக்கும், "தமேவ"—ஸாக்ஷியாகவிருக்கும் பரமேச்வரனையே, "அநு" — அநுசரித்துப் பின்பு,

"ஏதத்"—பலவித சப்தங்களிலிருந்து தோன்றும் அறிவிற்கு விஷயமான, "ஸமஸ்தம் ஜகத்"—எல்லா உலகமும், "பாதி"—பிரகாசிக்கின்றது. பரமாத்வாவை அநுசரித்து பிரகாசித்தலும் ஜகத்திற்கு ஸ்வயமாக இல்லை. ஆனால் "நெருப்பு தஹிக்கின்றது, அதைத்தொடர்ந்து இரும்பு தஹிக்கின்றது" என்பதுபோல் அத்யாஸத்தால் தான். இவ்விதமே சுருதியும் கூறுகிறது. "தமேவ பாந்தமநுபாதிஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" (முண்டகம் 2-2-10) (தஸ்மை-நம:) (4)

अत्र केचित् - सर्वमतद्भित्तिचित्रं, देहव्यतिरिक्तात्मन एवाभावात्, देहस्यैव "गच्छामि, तिष्ठामि, स्थूलोऽहं कृशोऽहं" इत्यात्मत्वानुभवादिति - वदन्ति ॥

अन्ये केचित् तान् हस्तेन निवारयन्त आहुः - जीवात्मनिर्गमे शरीरमरणस्य दर्शनात्, वच्मि पश्यामि शृणोमीत्यादि बुद्धिदर्शनात् - इन्द्रियाण्येवात्मेति ॥

ततोऽप्यन्ये केचिदीषच्छुद्धबुद्धयः चक्षुरादीन्द्रियनाशेपि प्राणसत्वे जीवनदर्शनात् अन्यथाऽदर्शनात् बुभुक्षितोऽहं पिपासितोऽहमित्यादिप्रतीतेश्च प्राण एवात्मेति फणन्ति ॥

इतरेतु प्राणस्य बाह्यवायुवज्जडत्वेन भोक्तृत्वाद्यसम्भवात् मन एवं चेतनं भोक्तृ आत्मेति च वदन्ति ।

சிலர் "தேஹத்தைத் தவிர ஆத்மா ஒன்று இல்லாததால் முன் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டதெல்லாம் சுவரில்லாத சித்திரம்போல் ஆகிறது. நான் செல்லுகிறேன், நான் நிற்கின்றேன், நான் பெருத்திருக்கிறேன், இளைத்திருக்கிறேன் என்ற அனுபவம் எல்லாம் உடலைச் சேர்ந்ததாகவே இருக்கிறபடியால் தேகமே ஆத்மா" எனக் கூறுகிறார்கள்.

வேறு சிலர் அவர்களைக் கையால் தடுத்து, ஜீவாத்மா பிரிந்துவிட்டால் சரீரம் மரணமடைவதை நாம் காண்கிற படியால், "பேசுகிறேன், பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன்" என்ற அறிவெல்லாம் இந்திரியங்களைப்பற்றியே இருப்பதால் இந்திரியங்களே ஆத்மா எனக் கூறுகிறார்கள்.

அவர்களைவிட கொஞ்சம் தெளிவான புத்தியுள்ள சிலர், "கண் முதலிய இந்திரியங்கள் அழிந்துவிட்டாலும் பிராணன் இருந்தால் ஒருவன் வாழ்வதை நாம் காண்கிறபடியாலும், அது இல்லையேல் வாழ்வைக் காணவில்லையாகையாலும், பசியுள்ளவனாகவும், தாஹமுள்ளவனாகவுமிருக்கிறேன் என்று தோற்றமேற்படுகிறபடியாலும் பிராணவாயுவே ஆத்மா" என உரைக்கின்றார்கள்.

மற்றும் சிலர் "வெளிக் காற்றுபோல் பிராணவாயுவும் ஜடம் ஆகையால் அதற்கு போக்த்ருத்வம் ஸம்பவிக்காது. ஆகையால் சேதனமான மனதே போக்தாவாகவும், ஆத்மாவாகவும் இருக்கின்றது" எனக் கூறுகின்றார்கள்.

योगाचारस्तु "मम मन" इति भिन्नतया प्रतीयमानस्यात्मत्वा सम्भवात् क्षणिकविज्ञानमहमिति प्रतीयमान बुद्धिशब्दापरपर्यायं संसारीति जल्पति ॥

तं धिक्कृत्यान्यः कश्चित् विद्युदभ्रनिमेषादिवद् क्षणिकस्य तस्यात्मत्वानुपपत्तेः सुषुप्तौ तस्याप्यभावात् अन्यस्याप्यनुपलब्धेः शून्यमेवात्मेत्युद्गिरति ॥

புத்த மதத்தைச் சேர்ந்த 'யோகாசாரன்' என்பவன் "என்னுடைய மனது" என்று ஆத்மாவைவிட வேறாகத் தோன்றும் மனதே ஆத்மா என்பது சம்பவிக்காதாகை.

யால் ஒரு க்ஷணநேரமுள்ள அறிவே (க்ஷணிக விக்ஞானம்) ஸம்ஸாரி. ஆத்மா. நான் என்ற தோற்றத்திற்கும் விஷயம். புத்தி என்ற சொல்லாலும் கூறப்படும் எனப் பிதற்றுகிறன்.

வேறொருவன் அவனை திக்காரம் செய்து, மின்னல், இமை கொட்டுதல் இவைபோல் க்ஷணநேரமுள்ளதை ஆத்மா என்பது பொருத்தமற்றதாகையால், ஸுஷுப்தி காலத்தில் அதுகூட இல்லையாகையாலும், அக்காலத்தில் வேறென்றும் தோன்றமல் இருப்பதாலும், சூன்யமே ஆத்மா என உளறுகிறன்.

एते च स्वस्वपक्षदार्ढ्यार्थितस्ततश्च यां कांचित् श्रुतिमादायोदाहरन्ति। अन्ये च केचिदन्यथा आत्मस्वरूपं फणन्ति। सर्वे ते दैवोपहतचित्ता भ्रान्ताः,सकलश्रुतिस्मृतीहासपुराणन्यायविद्वत्प्रत्यक्षविरुद्धार्थपरिग्राहकाः। नैतेषां मार्ग आत्मनः श्रेयोर्थिभिः स्वप्नेप्यनुसरणीय इत्यभिप्रेत्याह - देहं प्राणमपीति ॥

இவர்கள் எல்லோரும் அவரவர்களுடைய பக்ஷத்தை உறுதி செய்ய இங்கும் அங்கும் இருந்து ஏதோ ஒரு வேதவாக்யத்தை எடுத்துச் சான்றாகக் காட்டுகிறார்கள். வேறு சிலர் வேறு விதமாகவே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை வர்ணிக்கின்றார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஈசனருள் இல்லாததால் மதிமயங்கின பிராந்தர்கள். ஆதலால் ஸமஸ்த சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாஸம், நியாயம், வித்வான்களுடைய அனுபவம் இவற்றிற்கெல்லாம் முரண்பட்ட அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிரேயஸ்ஸை விரும்புகின்றவர்கள் ஸ்வப்னத்தில்கூட இவர்களுடைய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றலாகாது எனக் கருதி "தேகம் ப்ராணமபி"—என்ற சுலோகத்தை உரைக்கிறார்.

देहं प्राणमपीन्द्रियाण्यपि चलां बुद्धिं च शून्यं विदुः
स्त्रीबालान्धजडोपमास्त्वहमिति भ्रान्ता भृशं वादिनः ।
मायाशक्तिविलासकल्पितमहाव्यामोहसंहारिणे
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 5

देहं - सशिरस्कं पिण्डं, प्राणं - पञ्चवृत्तिकं मुखनासिका संचारिणम् इन्द्रियाणि - चक्षुरादीनि तत्तद्गोलकवृत्तीनि रूपादि ग्राहकाणि, चलां - क्षणिकां-सन्ततोदयां बुद्धिं - विज्ञानं शून्यं-तुच्छं, चकारात्तार्किकाद्यभिमतात्मानं वादिनः-चार्वाकादयः स्त्रीबालान्ध जडोपमाः - स्त्रीबालान्धजडवत्, विवेकविज्ञानरहिताः, अत एव, भ्रान्ताः - तत्त्वमन्यथाप्रतिपद्यमानाः - अहमिति विदुः-आत्मत्वेन जानन्ति, अन्यानुपदिशन्तिचेत्यर्थः ॥

ஸ்திரீபாலாந்தஜடோபமா:— ஸ்திரீ, பாலன், அந்தன், ஜடன் இவர்களைப்போல், பகுத்தறிவற்றவர் களாயும், ஆதலாலேயே, ப்ராந்தா:—தத்துவத்தை வேறு விதமாக அறிந்தவர்களாயும் இருக்கின்ற, வாதிந:— சார்வாகன் முதலிய வாதிகள், தேஹம்:—சிரஸுடன் கூடிய உடலையும், ப்ராணம்:—ப்ராண, அபாந, வ்யான, உதான, ஸமான் என்று ஐந்து விருத்திகளுடன் கூடிய, முகநாசிகாசஞ்சாரியான வாயுவையும், இந்த்ரியாணி— ரூபம் முதலியவற்றை கிரஹிக்கும் அந்தந்த கோளங் களிலுள்ள கண் முதலியவற்றையும், சலாம்—க்ஷண நேரத்திற்குள் தோன்றியும் மறைவதுமான, புத்திம்— அறிவையும், சூன்யம் — துச்சத்தையும், சகாரத்தால் தார்க்கிகர் முதலியவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், அஹமிதி—ஆத்மா என்று அறி கின்றார்கள். மற்றவர்களுக்கும் அவ்விதமே உபதேசம் செய்கின்றார்கள்.

नन्वेते वादिनः परीक्षका अपि किमित्येवं नास्तिकाः सन्तोन्यथान्यथा तत्वं प्रतिपद्यन्ते ? इति चेदीश्वरानुग्रहाभावात् । ये त्वास्तिकाः श्रुतिस्मृत्युक्तमार्गेण कर्मानुष्ठानेन भगवन्तं परमेश्वरं सेवन्ते तेषां परमेश्वरप्रसादान्नैतादृशो व्यामोह इत्यभिप्रेत्याह- मायेत्यादिना ॥

मायाशक्तिविलासकल्पितमहाव्यामोहसंहारिणे-भगवतः परमेश्वरस्या नाद्यनिर्वचनीया या मायाशक्तिः-परव्यामोहिका. तस्याः विलासेनै- कदेशेन कल्पितो यो महाव्यामोहः महान् अनन्तः अपरिमाणव्यामोहः, देहाद्यात्मत्वभ्रमः तं संहर्तुं नाशयितुं शीलमस्येति स तथोक्तः. तस्मै — — —नमः ॥

तथाचोक्तं श्रीभागवते — ॥
येषां स एव भगवान् दययेदनन्त
स्सर्वात्मना श्रितपदो यदि निर्व्यलीकम् ।
ते दुस्तरामतितरन्ति च देवमायां
नैषां ममाहमिति धीः श्वसृगालभक्ष्ये ॥ (5

ஆராய்ச்சி செய்யும் திறமையுள்ள இந்த வாதிகள் எல்லோரும் ஏன் இவ்விதம் நாஸ்திகர்களாக இருந்து கொண்டு வெவ்வேறு விதமாக தத்துவத்தை உணருகின்றார்கள் என்றால் ஈசனுடைய அருள் இல்லாததே காரணம். சுருதி ஸ்மிருதிகளில் கூறப்பட்ட மார்க்கத்தைத் தழுவி கர்மாநுஷ்டானம் செய்து எந்த ஆஸ்திகர்கள் பகவானை பரமேச்வரனை ஸேவிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு இம்மாதிரி மோஹம் ஏற்படாது என்ற அபிப்ராயத்தை "மாயாசக்தி"—என்பதால் விவரிக்கிறார்.

மாயாசக்தி விலாஸகல்பிதமஹாவ்யாமோஹஸம்ஹாரிணே—பிறருக்கு மோஹத்தை உண்டுபண்ணு

வதும், அநாதியாயும், அநிர்வசநீயமாயுமுள்ளது பரமேச்வரனுடைய மாயாசக்தி. அதனுடைய ஏகதேசத்தால் ஜீவகோடிகளுக்கு ஒரு மஹாவ்யாமோஹம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் தேஹத்தில் "ஆத்மா" என்ற பிரமம். அந்த பிரமத்தை அழிக்கும் திறமையுள்ளவர் ஈசனே. அத்தகைய தக்ஷிணாமூர்த்தியின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.

இவ்விதமாகவே ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"எவர் கபடமில்லாமல் பகவானுடைய சரணாரவிந்தங்களை முழு மனத்துடன் சேவித்து பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாக ஆகின்றார்களோ, அவர்களே மற்றவர்களால் தாண்ட முடியாத தேவமாயையை எளிதில் கடக்கின்றார்கள். பிறகு அவர்களுக்கு, நாய்க்கும் நரிக்கும் இரையான இவ்வுடலில், "நான்" என்றும், "என்னுடையது" என்றும் எண்ணமிராது. (5)

ननु शून्यवादिना सुषुप्तौ कस्याप्यनुपलम्भात् शून्यमेवात्मेति यदुक्तं, तस्य किं समाधानम्? इत्याशङ्क्य सुषुप्तावात्मास्तित्वं साधयन् समाधत्ते - राहुग्रस्तेति ॥

சூன்யவாதியினால் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஒன்றும் தெரியாமலிருப்பதால் ஆத்மஸ்வரூபமும் சூன்யந்தான் என்று கூறப்பட்டதற்கு என்ன சமாதானம்? என ஆசங்கை செய்துகொண்டு "ராஹுக்ரஸ்த"—என்ற சுலோகத்தினால் ஸுஷுப்தியிலும் ஆத்மா இருக்கின்றது என்பதை சாதித்து ஸமாதானம் கூறுகிறார்.

राहुग्रस्तदिवाकरेन्दुसदृशो मायासमाच्छादनात्
सन्मात्रः करणोपसंहरणतो योऽभूत्सुषुप्तः पुमान् ।

प्रागस्वाप्समिति प्रबोधसमये यः प्रत्यभिज्ञायते
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 6

यः पुमान् - प्रत्यग्रूपः परमेश्वरः, करणोपसंहरणतः - विशेषविज्ञानहेतुचक्षुरादिकरणानामुपसंहारात्, सन्मात्रः - पूर्णानन्दादिरूपेण स्फुटमप्रकाशमानतया केवलं सन्मात्रेणावस्थितः सन्, सुषुप्तोभूत् - सुप्तिं प्राप्तोभूत्। करणाभावेपि पूर्णानन्दभानवतो मुक्तात्मनः सकाशात् सुषुप्तात्मनो वैषम्यमाह-मायासमाच्छदनादिति। मायया - अनात्माविद्यया, समाच्छादनादावरणात् सन्मात्र इति संबन्धः स्फुटमप्रकाशमानस्य स्वरूपतः सत्वे दृष्टान्तमाह - राहुग्रस्तेति। राहुग्रस्तदिवाकरेंदुसदृशः, राहुणा - सैंहिकेयेन, ग्रस्तौ - गृहीतौ, यौ, दिवाकरेन्दू सूर्यचन्द्रौ। तत्सदृशः - तत्समानस्सन्, सुषुप्तोभूदिति संबन्धः॥ यथा राहुणा ग्रस्तो दिवाकरश्चन्द्रो वा स्फुटं न प्रकाशते इत्येतावता दिवाकरस्य, चन्द्रमसोवा नासत्वम्, तद्वत् करणानामुपसंहारात् मायया आवृतत्वाच्च सुषुप्तौ स्फुटमात्मा न भासते इत्येतावता नात्मनोऽसत्वमित्यर्थः॥

"யः புமாந்"—ப்ரத்யக்ஸ்வரூபனான பரமேச்வரன், "கரணோபஸம்ஹரணதः"—விசேஷமான அறிவிற்குக் காரணமான கண் முதலிய கரணங்கள் எல்லாம் லயித்து விட்டபடியால், "ஸன்மாத்ரः" பூர்ணாநந்தஸ்வரூபமாக ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்காமல் ஸத்ரூபமாகமட்டும் இருந்துகொண்டு, "ஸுஷுப்தோபூத்"—தூக்கத்தை அடைந்தவனாக ஆனான். முக்தாத்மஸ்வரூபத்திற்கும் கரணஸம்பந்தமில்லை. இருந்தாலும் பூர்ணாநந்தஸ்வரூபம் அவனுக்குப் பிரகாசிக்கின்றது. ஸுஷுப்தாத்மஸ்வரூபத்திற்கும் கரணஸம்பந்தமில்லை. ஆனால் ஆனந்தஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கவில்லை. இருவருக்கும் உள்ள வித்தியாஸத்தை, "மாயாஸமாச்சாதனாத்" என்பதால்

கூறுகிருர். மாயையினுல் மறைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஆத்மா ஸத்ஸ்வரூபமாகமட்டும் தோன்றுகின்ருன். அவனுடைய ஆனந்தஸ்வரூபம் பிரகாசிப்பதில்லை.

நன்ருகப் பிரகாசிக்காதபோனுலும் ஆத்மஸ்வரூபம் மட்டுமிருக்கின்றது என்பதற்கு "ராஹுக்ரஸ்ததிவா-கரேந்துஸத்ருச:"—என்பது திருஷ்டாந்தம். ராஹுவினுல் பிடிபட்ட சூர்யன்—சந்திரன் இவர்களுக்கு சமமாக இருந்து கொண்டு, ஆத்மா ஸுஷுப்தியில் ஈடுபட்டான் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ராஹுவினுல் பிடிபட்ட சந்திரனே சூரியனே ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்க வில்லையானுலும் அவர்கள் இல்லையென்றே சொல்லிவிட முடியாது. அதுபோல் கரணங்களெல்லாம் லயித்திருப்ப தாலும், மாயையால் சூழப்பட்டிருப்பதாலும், ஆத்மா, ஸுஷுப்திகாலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்கவில்லை யானுலும், அது இல்லையென்று சொல்லிவிடமுடியாது என்று தாத்பர்யம்.

ननु राहुग्रस्तस्य सूर्यस्य चन्द्रमसो वा स्फुटप्रकाशाभावेपि चक्षुषा अविशेषतः सर्वैर्ग्रहणादस्ति सत्वम् ॥ न तद्वत् आत्मनः केनचित् सत्वमनुभूयत इत्याशङ्क्य सुषुप्तावात्मनोप्यविशेषतो भानं साधयति - प्रागस्वाप्समित्यादिना । यः - सुषुप्तिकालीनात्मा प्रबोधसमये - सुषुप्तित उत्थानसमये, प्रत्यभिज्ञायते । कथं ? प्राक् - योहमस्वाप्सं स इदानीं जागर्मीति । न च तदाननुभूतस्य प्रत्यभिज्ञानं संभवति, अन्यत्राननुभूते प्रत्यभिज्ञानादर्शनात् । न च तदा करणेनात्मानुभवः, इन्द्रियादिकरणानां सुषुप्तावभावात् । अतः स्वप्रकाशस्यात्मनः सत्वान्न तदा शून्यत्वं, नापि तस्य क्षणिकत्वं, नापि जडत्वं, उक्तयुक्तेरेव ।

ராஹுவினால் பிடிபட்ட சந்திரசூர்யர்கள் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்காத போனாலும் எல்லோராலும் கண்ணால் சாமான்யமாக பார்க்கப்படுவதால் அவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என சித்திக்கின்றது. அதுபோல் ஆத்மஸ்வரூபம் ஒருவராலும் கிரஹிக்கப்படவில்லையே! என ஆசங்கை செய்து கொண்டு ஸுஷுப்தியிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு சாமான்யமாகப் பிரகாசம் இருக்கின்றது என்பதை "ப்ராகஸ்வாப்ஸம்"—முதலியவற்றால் ஸாதிக்கிறார். "ய:"—ஸுஷுப்தி காலத்திலுள்ள ஆத்மா "ப்ரபோதஸமயே"- தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொள்ளும் சமயத்தில் "ப்ரத்யபிஜ்ஞாயதே"—ப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயமாக ஆகிறான். எவ்விதம்? "ப்ராகஸ்வாப்ஸமிதி" முன்பு எந்த நான் தூங்கினேனோ அவனே இப்பொழுது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று "பிரத்யபிஜ்ஞை"க்கு விஷயமாக ஆகிறான். முன்பு அனுபவிக்கப்படாத தேவதத்தன் முதலிய விஷயங்களில் பிரத்யபிஜ்ஞை காணப்படாததால் அனுபவிக்கப்படாத விஷயத்தில் பிரத்யபிஜ்ஞை ஏற்படாது என சித்திக்கிறது. இந்திரியம் முதலிய கரணங்கள் எல்லாம் ஸுஷுப்தி காலத்தில் லயித்து விட்டபடியால் அப்பொழுது ஆத்மாநுபவம் இந்திரியங்களால் ஏற்பட்டது என்றும் சொல்ல முடியாது. ஆதலால் ஆத்மா அப்பொழுது ஸ்வயமாகவே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றே கூறவேண்டும். ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பிரத்யபிஜ்ஞையில் விஷயமாகவும் இருப்பதாலேயே ஆத்மா, சூன்யமென்றோ, க்ஷணிகமென்றோ, ஜடமென்றோ ஆகாது.

"सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेति ।
पुनश्च जन्मान्तरकर्मयोगात्स एव जीवः स्वपिति प्रबुद्धः ॥"
"सता सोम्य तदा संपन्नो भवति" इत्यादिश्रुतिश्चात्मनः

सच्चिदानन्दरूपत्वेन सुषुप्ताववस्थानं दर्शयति । आत्मनः सुखरूपत्वं चोत्थि तेन तेनानुसन्धीयते 'सुखमहमस्वाप्समि'ति । अतो न कोपि दोष इति भावः

"ஸுஷுப்திகாலத்தில் எல்லா கரணங்களும் லயத்தை அடைந்தபொழுது மாயையினுல் மட்டும் மறைக்கப்பட்டவனுக இருந்து கொண்டு ஸுகமயமான தன் ஸ்வரூபத்தையே ஜீவன் அடைகிருன். மறுபடியும் ஜன்மாந்தரத்திற்குரிய கர்மஸம்பந்தத்தால் அதே ஜீவன் விழித்துக்கொள்ளுகிருன். அவ்விதமே மறுபடியும் உறங்குகிருன்."

"அப்பொழுது (ஸுஷுப்தி காலத்தில்) ஸத்ரூபமான ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து விடுகிருன்" முதலிய சுருதிகளும், "ஆத்மா ஸச்சிதாநந்தஸ்வரூபம் என்றும், ஸுஷுப்தி காலத்திலும் இருக்கின்றதென்றும்" நிரூபிக்கின்றன. ஆத்மாவின் சுகஸ்வரூபம், "சுகமாக நான் தூங்கினேன்," என்று ஜீவனுல் எழுந்திருந்தவுடன் அனுஸந்தானம் செய்யப்படுகிறது. ஆதலால் எவ்வித தோஷமுமில்லை என்பது கருத்து. (6)

इदानीं मुञ्जादिषीकामिव देहादिभ्यो विविच्य सच्चिदानन्दरूपं प्रत्यगात्मानं प्रदर्श्य तस्य परमेश्वराभेदं श्रुतिगुर्वीश्वरप्रसादलभ्यं प्रदर्शयन्नाह-वाक्यादिष्वपीति ।

இப்பொழுது "முஞ்சம்" என்ற ஒருவகைப் புல்லின் நடுவில் இருக்கின்ற, "இஷீகம்" என்ற ஒரு பகுதியைத் தனியாகப் பிரித்து எடுப்பது போல் தேகம் முதலியவற்றிலிருந்து ஸச்சிதானந்த ரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தனியாக பிரித்துக் காண்பித்து அந்த ஆத்மாவும் பரமேச்வரனும் ஒன்று என்பது வேதம், குரு, ஈச்வரன்

இவர்களுடைய அருளால் அறியக்கூடுமென்பதை "பால்யாதிஷு"—என்ற சுலோகத்தினால் எடுத்துரைக்கின்றார்.

बाल्यादिष्वपि जाग्रदादिषु तथा सर्वास्ववस्थास्वपि
व्यावृत्तास्वनुवर्तमानमहमित्यन्तः स्फुरन्तं सदा ।
स्वात्मानं प्रकटीकरोति भजतां यो मुद्रया भद्रया
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥

'बाल्यादिषु'-बाल्यं-शैशवं, तदादिषु शैशवकौमारयौवन मध्यवयःस्थाविररूपासु. जाग्रदादिषु - जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिमूर्छाजन्म जरामरणरूपासु, "तथा"-अन्यास्वपि अवान्तरासु दर्शनश्रवणादि रूपासु कर्तृत्व भोक्तृत्वरूपासु च सर्वास्ववस्थासु-दशासु, व्यावृत्तासु-परस्परं व्यावर्तमानासु, 'अनुवर्तमानं-अनुगततया सर्वास्ववस्थासु वर्तमानम् ।

"பால்யாதிஷு"—பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம், (நடுவயது) கிழத்தனம் முதலியனவும், "ஜாக்ரதாதிஷு—ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி, மூர்ச்சை, ஜன்மம், ஜரை, மரணம் முதலியனவும் "ததா ஸர்வாஸு அவஸ்தாஸு அபி"—அவ்விதமே தர்சனம், ச்ரவணம் முதலியனவும், கர்த்ருத்வம், போக்த்ருத்வம் முதலிய நிலைமைகளும், "வ்யாவ்ருத்தாஸு"—மாறிமாறிச்சென்றுகொண்டிருந்தபோதிலும், "அநுவர்த்தமானம்"—அவை எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து இருக்கின்றதும்.

अयं भावः - योह्यनत्यजडानानन्दरूपासु सर्वास्ववस्थासु व्यावर्तमानासु "योहं सुप्तौ स्वप्नमद्राक्षं सोहमिदानीं जागर्मी"ति अवस्थात्रये. योहं बालो युवाचाभूवं सोहमिदानीं वृद्धोस्मि इति" बाल्यादिष्वपि च, सत्वेनानुवर्तमानोनुभूयते, तथा द्रष्टृत्वेनास्मि

मतेषु चक्षुरादिषु व्यावर्तमानेषु स्वयं तत्सकलसाक्षित्वेन यश्चिद्रूपस्सदानुवर्तमानोनुभूयते, तथा प्रियत्वेनाभिमतवित्तपुत्रपिण्डादिषु व्यावर्तमानेषु च यः स्वयं सदा प्रीतिविषयः सर्वशेषित्वेन निरतिशय प्रीतिविषयतया आनन्दरूपत्वेनानुवर्तमानेभूयते, तद्वदेवाहंबुद्धिविषयतयात्मत्वेनाभिमतेषु देहादिभोक्त्रन्तेषु च व्यावर्तमानेषु यः स्वयमहंबुद्धिमव्यभिचरन् सदा आत्मत्वेनानुवर्तमानोनुभूयते, तत्सस्सद्रूपत्वं, चिद्रूपत्वमानन्दरूपतया प्रियत्वं, अहंबुद्धिविषयतया प्रत्यक्त्वंच यः कदापि न व्यभिचरति, स एव त्वंपदार्थलक्ष्य आत्मेति ।

இதன் கருத்து :—

பொய்யாகவும், ஜடமாகவும் துக்கரூபமாயுமுள்ள எல்லா அவஸ்தைகளும் பரஸ்பரம் மாறிக்கொண்டே இருந்தாலும் இந்த ஆத்மா எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்தே இருப்பதாக அனுபவிக்கப்படுகிறது. "எந்த நான் தூங்குங்காலத்தில் ஸ்வப்னத்தை கண்டேனோ அவனே இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" எனக் கூறப்படுவதால் ஜாக்ருத், ஸ்வப்பன, ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளிலும் ஆத்மா இருப்பதாக ஏற்படுகிறது. "பாலனாகவும், யுவாவாகவும் இருந்த நானே இப்பொழுது கிழவனாக ஆகிவிட்டேன்" எனக் கூறப்படுவதால் பால்யம் முதலிய எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாக ஏற்படுகிறது. அவ்விதமே த்ரஷ்டா (அறிகின்றவை) எனக் கருதப்படும் கண் முதலியவைகள் மாறிவிட்டாலும் ஸ்வயம் அவை எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகவும், சித்ஸ்வரூபமாகவும், அவை எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்திருப்பதாக அனுபவிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே நம்முடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமெனக் கருதப்படும் பொருள், பிள்ளை, உடல் எல்லாம் மாறிமாறிச்சென்றுவிட்டாலும் எப்பொழுதும் ப்ரீதிக்கு விஷயமாகவும், மற்றவையெல்லாம் பிரியமாக இருப்பதற்கு இதனிடமுள்ள ப்ரியமே காரணமாகையால்

மிகுந்த ப்ரீதிக்கு விஷயமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாக அவை எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாகவும் அனுபவிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவ்விதமே அஹம் என்ற ஞானத்திற்கு விஷயமானதால் ஆத்மா எனக்கருதப் படும் தேஹம் முதல் ஜீவன் வரையிலுள்ள பொருள்கள் மாறிமாறிச் சென்றுவிட்டாலும் எப்பொழுதும் அஹம் என்ற அறிவிற்கு விஷயமாகிக்கொண்டே இருப்பதால் ஆத்மா என எப்பொழுதும் தொடர்ச்சியாக அனுபவிக்கப் படுகிறது. ஆதலால் ஸத்தாக இருக்கும் தன்மை, சித்தாக இருக்கும் தன்மை, ஆனந்தரூபமாக இருப்ப தால் ப்ரியமாக இருக்கும் தன்மை, அஹம் என்ற அறி விற்கு விஷயமாக இருப்பதால் ப்ரத்யக்காக இருக்கும் தன்மை இவை எல்லாவற்றையும் எது ஒருநாளும் விட்டுவிடுவதே இல்லையோ, அதுவே த்வம்பதத்திற்கு லக்ஷ்யார்த்தமான ஆத்மா.

तथाच तापनीयश्रुतिः - "तं वा एतमात्मानं जाग्रत्यस्वप्नम सुषुप्तं, स्वप्नेऽजाग्रतमसुषुप्तं, सुषुप्तेऽजाग्रतमस्वप्नं, तुरियेऽजाग्रत मस्वप्नमसुषुप्तमव्यभिचारिणं नित्यानन्दसदेकरसं ह्येव, चक्षुषो द्रष्टा, श्रोत्रस्य द्रष्टा, वाचो द्रष्टा, मनसो द्रष्टा, बुद्धे द्रष्टा, प्राणस्य द्रष्टा, तमसो द्रष्टा, सर्वस्य द्रष्टा " इति ।

एतदेवाह - अहमित्यन्तः स्फुरन्तं सदेति । 'अन्तः - **शरीरादिषु मध्ये**, अहमिति - **अहं बुद्धिविषयत्वेन** सदा - **सर्वेष्वपि कालेषु**, स्फुरन्तं - **भासमानं, उपलक्षणमेतत् , सत्त्वेन प्रियत्वेन च सदा स्फुरन्तमित्यपि द्रष्टव्यम् ॥ एवंभूतं प्रत्यगात्मानं** यः - **परमेश्वरः**, स्वात्मानमेव - स्वं - **" सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म " " विज्ञानमानन्दं ब्रह्म " इत्यादिषु श्रुतिषु सच्चिदानन्दात्मकत्वेन त्रिविधपरिच्छेदशून्यतया च प्रसिद्धः परमेश्वर एवात्मा** - **स्वरूपं यस्य प्रत्यगात्मनः, ननु**

चक्षुरादिरूपेण प्रतीयमानः आत्मा, सः स्वात्मा, तं स्वात्मानं ब्रह्माभिन्नमिति यावत् भद्रया - शोभनया मुद्रया - करकलितज्ञान मुद्रया, भजतां - स्वभक्तानां प्रकटीकरोति - तेषां प्रत्यमात्मानं ब्रह्म स्वरूपत्वेनाप्रकटं प्रकटं करोति, स्फोरयति ॥ तस्मै ......नमः ॥

बाल्यादिषु, तथा जाग्रदादिष्वपि, सर्वास्ववस्थासु व्यावृत्तः स्वनुवर्तमानं, सदा अन्तरहमिति स्फुरन्तं, भजतां, (प्रत्यगात्मानं) यो भद्रया, मुद्रया, स्वात्मानं प्रकटीकरोति, तस्मै ... ...नमः इत्यन्वयः ॥

இவ்விதமே தாபநீய சுருதியும் கூறுகிறது :—

"ஜாக்ரத்காலத்தில் ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தியற்றதும், ஸ்வப்னகாலத்தில் ஜாகரணம், ஸுஷுப்தி இவையற்றதும், ஸுஷுப்தியில் ஜாகரணம், ஸ்வப்னம் இவையற்றதும், துரீயத்தில் இவ்வித அவஸ்தை ஒன்றுமில்லாததும் ஆனால் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து மாறாமல் இருப்பதுமே ஆத்மா. (இதனால் அவஸ்தைகள் மாறி மாறிச்சென்றாலும் ஆத்மா எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்திருக்கின்றது என்று உரைக்கப்பட்டது) மேலும், கண், காது, வாக்கு, மனஸ், புத்தி, ப்ராணன், அஞ்ஞானம் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டு அவற்றைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டிருப்பதும் ஆத்மா."

இதுவே "அஹமித்யந்த: ஸ்புரந்தம் ஸதா" — என்பதாலும் விளக்கப்படுகிறது. "அந்த:"-சரீரம் முதலியவற்றுள், "அஹமிதி"-நான் என்ற அறிவிற்கு விஷயமாக, "ஸதா"-எல்லா காலங்களிலும் "ஸ்புரந்தம்"-பிரகாசிக்கின்றதாயும், (இவ்விதமே ஸத்தாகவும் பிரியமாகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறதும் என்றும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.) இருக்கின்ற ஆத்மாவை "ய:"-எந்த பரமேச்வரன், "ஸ்வாத்மானமேவ"-தன் ஆத்மஸ்வரூப

மாகவே, அதாவது "ஸத்யம்ஞானமநந்தம் பிரும்ம" "விஞ்ஞானமாநந்தம் பிரும்ம" முதலிய சுருதிகளில் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும், மூன்றுவித பரிச்சேதமற்ற தாயும் பிரசித்தமான பரமேச்வரஸ்வரூபமாகவே பத்ரயா—மங்களகரமான, முத்ரயா—கையிலுள்ள சின் முத்ரையினுல், பஜதாம்—தன்னை பஜனம் செய்கின்றவர் களுக்கு, ப்ரகடீகரோதி—ஜீவனே ப்ரம்மஸ்வரூபம் என்று தெரியாமலிருந்ததைத் தெரியும்படி செய்கின்ருரோ, அப்படிப்பட்ட தக்ஷிணாமூர்த்தியின் பொருட்டு நமஸ்காரம்.

"பால்யாதிஷு, ததா, ஜாக்ரதாதிஷ்வபி, ஸர்வாஸ் வவஸ்தாஸு, வ்யாவ்ருத்தாஸு, அநுவர்த்தமாநம், ஸதா, அந்தரஹமிதி ஸ்புரந்தம், பஜதாம் (ப்ரத்யகாத்மா நம்) யொ, பத்ரயா, முத்ரயா, ஸ்வாத்மாநம், ப்ரகடீ கரோதி, தஸ்மை நம:" என்று அந்வயம். (7)

ननु ब्रह्मव्यतिरिक्तं चेत् किमपि न वस्त्वस्ति तर्हि कथं परमार्थोपदेशादिव्यवहारः? नहि जातु कश्चित्तत्र बद्धोस्ति, येन बन्धनिवृत्तये विद्योपदेशः स्यात्, बन्धहेतोः कस्याप्यभावात्। नापि विद्यावतो मुक्तिः संभवति, तद्धेतुगुरुशास्त्रादीनामभावादित्याशङ्क्य, अनाद्यनिर्वचनीयपरमात्माव्यस्तमायावशादेव सर्वो व्यवहारः ब्रह्मसाक्षात्कारपर्यन्तं घटते इत्यभिप्रेत्याह-विश्वं पश्यतीति ॥

பிரும்மத்தைத்தவிர வேறு ஒருவஸ்துவும் இல்லை என்ருல் தத்வோபதேசம் முதலிய வ்யவஹாரம் எல்லாம் எப்படி சித்திக்கும்? பந்தத்திற்குக் காரணமேது? பந்த முள்ளவனே ஒருவன் தனியாக இல்லாததால் பந்த நிவிருத்திக்காக வித்யோபதேசம் என்பது பொருந்த

மில்லை. ஞானத்தைப் புகட்டும் குரு, சாஸ்திரம் இவை யெல்லாம் உண்மையாக இல்லாததால், ஞானத்தைப் பெற்றவன் முக்தியடைகிருன் என்பதும் பொருத்தமல்ல என்ற சங்கைக்கு பிரும்மஸாக்ஷாத்காரம் வரும் வரை அநாதியாயும் அநிர்வசநீயமாயும், பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் கற்பிதமாயுமுள்ள மாயையினுல் எல்லா வ்யவஹாரங்களும் நடக்கின்றன என்ற சமாதானத்தை "விச்வம் பச்யதி"-என்ற சுலோகத்தால் விளக்குகிருர்.

विश्वं पश्यति कार्यकारणतया स्वस्वामिसंबन्धतः
शिष्याचार्यतया तथैव पितृपुत्राद्यात्मना भेदतः ।
स्वप्ने जाग्रति वा य एष पुरुषो मायापरिभ्रामितः
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 8

'पुरुषः-पूर्णः, 'यः'-श्रुत्यन्तप्रसिद्धः परमेश्वरः, 'मायापरिभ्रामितः-स्वोपाधिभूतमायया, मलिनसत्वप्रधानया, कार्यकारणसंघाताकारेण परिणतया स्वेन प्रविष्टया परिभ्रामितः-बहुविधं भ्रमं प्रापितः, 'एषः'-सर्वप्राण्यपरोक्षजीवस्सन् संसारित्वेन भावितः, विश्वः-जगत्, 'भेदत'-बहुभेदभिन्नतया, 'पश्यति-अवलोकयति। भेद मेव दर्शयति-कार्यकारणतयेत्यादिना ।

"புருஷ:"-பரிபூர்ணனை, "ய:"-வேதாந்தங்களில் பிரசித்தமான பரமேச்வரன், "மாயாபரிப்ராமித:"-மாயையால் பலவித பிரமத்தை அடைவிக்கப்பட்டவனுக ஆகி, "ஏஷ:"-ஸர்வ பிராணிகளுக்கும் பிரத்யக்ஷமான ஜீவனுக இருந்துகொண்டு, "விச்வம்"-ஜகத்தை. "பேதத:"-பலவித பேதங்களுடன் கூடியதாக, "பச்யதி"-பார்க்கிருன். ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு உபாதியாயும், மலினமான ஸத்வகுணத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டதும், கார்யகாரணஸங்காதமாக(சரீரமாக)பரிணமத்தை

அடைந்ததும், ஈச்வரனுல் அநுப்ரவேசம் செய்யப்பட்டது மான மாயையால் பலவித பிரமத்தை அடைவிக்கப்பட்டிருக்கிருன். "கார்யகாரண தயா"-முதலியவற்ருல் மேற்படி பேதஸ்வரூபத்தையே எடுத்துக்காட்டுகிருர்.

अयमर्थः-यद्यपि परमार्थतो ब्रह्मव्यतिरिक्तं किमपि नास्त्येव, "नेह नानास्ति किंचन" इत्यादिश्रुत्या निषेधात्; तथापि अनाद्य निर्वाच्याविद्यावशान्मुधैव भ्रान्तो जीवः प्रपञ्चं बहुभेदभिन्नं पश्यति निद्रापरवश इवानेकविधं स्वप्नं। तस्य च वस्तुतो ब्रह्मैव सन्त मात्मानं निखिलानर्थसङ्कुलतया मायया भ्राम्यतः स्वभ्रान्ति सिद्धगुरुशास्त्रन्यायादिभ्यः विद्योत्पत्तौ अविद्या सवासना निवर्तते, निद्राणस्येव स्वाप्नव्याघ्रदर्शनसमुपजातभयेन प्रबुद्धस्य स्वप्नः। ततस्संसारान्मुक्तः स्वस्वरूपे सच्चिदानन्दात्मनि निरतिशयमहत्व संपन्न एव रममाणोवतिष्ठते ॥

"நேஹ நாநாஸ்திகிஞ்சந"-முதலிய சுருதிகளால் நிஷேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் உண்மையில் பிரும்மத்தைத்தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லைதான். இருந்தாலும், அனுதியாயும் அநிர்வசநீயமாயுமுள்ள அவித்யையால் வீணுகப் பிராந்தியடைந்த ஜீவன், ஆழ்ந்த நித்திரையிலீடுபட்டவன் பலவித ஸ்வப்னத்தைக் காண்பதுபோல், பலவித பேதங்களுடன் கூடிய இப்பிரபஞ்சத்தைக் காண்கின்ருன்.

ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருக்குங் காலத்திலேயே புலியை சொப்பனத்தில் கண்டு நடுங்கி திடீரென விழித்துக்கொண்டவனுக்கு அதே சொப்பனம் நசித்துவிடுகிறது. இங்கு சொப்பனம் பொய்தான். ஆனுல் அதனுல் உண்டான பயத்தால் விழிப்பு ஏற்பட்டு பொய்யான சொப்பனம் நசித்தது உண்மை. அதுபோல் மாயையால் பிரும்மஸ்வரூபத்தில் பிராந்தியடைந்தவன்,

அதே பிராந்தியால் சித்தித்த குரு, சாஸ்திரம் நியாயம் முதலியவற்ருல் வித்யை உண்டாகவே அவித்யை அழிந்துவிடுகிறது. பிறகு, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முத்தி யடைந்து, ஸச்சிதாநந்தஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தி லேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கிருன்.

तदुक्तं सर्वज्ञात्ममुनिभिः :-

तस्मात् ब्रह्माविद्यया जीवभावं
प्राप्य स्थित्वा तावके तु स्वरूपे ।
त्वच्चित्तेन स्पन्दितं विश्वजातं
आकाशादिक्ष्मावसानं च पश्येः ॥
स्वीयाविद्याकल्पिताचार्यवेद—
न्यायादिभ्यो जायते तस्य विद्या ।
विद्याजन्मध्वस्तमोहस्य तस्य
स्वीये रूपेऽवस्थितिः स्वप्रकाशे ॥ इति ।

संक्षेपशारीरकं-अ- `-162, 163-

ततः सर्वस्य परमार्थतो ब्रह्ममात्रत्वेऽपि मायावशात् भ्रान्त्या सर्वमुपपद्यत इति ॥

कार्यं - जन्यं, कारणं - जनकं, स्वं - गृहक्षेत्रधनादि, स्वामी - तद्वान् . देवदत्तादिः, शिष्यः,-विद्याग्रहणार्थं विधिवद्गुरुमुपसन्नः, आचार्यः - विद्योपदेष्टा, पिता - निषेक्ता, पुत्रः - तच्छुक्रसम्भवः, इत्यादिरूपेण, विश्वं यः पश्यति । तस्मै - नम इति संबन्धः ॥ 8

இதே தத்வம் ஸர்வஜ்ஞாத்மமுனிவர்களாலும் (ஸம்க்ஷேப சாரீரகம் என்ற உயர்ந்த நூலை இயற்றியவர்) கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"ஆகையால் பிரும்மமே, அவித்யாவசத்தால் ஜீவ பாவத்தை அடைந்து உன் சொந்த ஸ்வரூபத்திலேயே (இருக்கின்றது என்பதையும்) ஆகாசம் முதல் பூமிவரை உள்ள இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் உன் அந்த:கரண பரிணமவிசேஷம்தான் என்பதையும் நீ அறிந்துகொள்."

"ஆத்மாச்ரயமான அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்டது தான் ஆசார்யன், வேதம், பிரம்மஸூத்திரங்கள் முதலியன. ஜீவபாவத்தை அடைந்த பிரும்மத்திற்கு அவைகளால் ஆத்மவித்யை உண்டாகிறது. அந்த வித்யையால் அஜ்ஞானம் அழிந்துவிடவே ஸ்வப்ரகாச மான ஸ்வஸ்வரூபத்திலேயே அவன் இருக்கின்றான்." (ஸம்க்ஷேபசாரீரகம். அத். 2. சு. 162, 163)

ஆகையால் எல்லாம் உண்மையில் பிரும்மமாக இருந்தாலும் மாயையால் ஏற்பட்ட பிராந்தியால், "சிஷ்யன், ஆசார்யன், கார்யம், காரணம்," முதலியன சித்திக்கின்றன.

கார்யம்—உற்பத்தியுடையது. காரணம்-உற்பத்திக் குக் காரணம். ஸ்வம்—வீடு, நிலம், தனம் முதலியன. ஸ்வாமீ—டை ஸ்வத்தை உடைய தேவதத்தன் முதலிய வர்கள். சிஷ்ய: —வித்யாப்யாஸத்திற்காக முறைப்படி ஆசார்யனை அண்டியவன். ஆசார்ய:—வித்யைகளைக் கற்பிக்கின்றவன். பிதா—தகப்பன். புத்ர:—அவனுடைய சுக்ரத்திலிருந்துண்டான மகன். இம்மாதிரியெல்லாம் எவன் இவ்வுலகைப் பார்க்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட தக்ஷிணமூர்த்தியின் பொருட்டு நமஸ்காரம். (8)

इदानीमुक्तरूपब्रह्मापरोक्षज्ञाने मन्दाधिकारिणामष्टमूर्त्युपासनं क्रममुक्तिदायकं, उत्तमाधिकारिणां श्रोतव्यादिश्रुतिसिद्धवेदान्ततद्विषयब्रह्मविचारस्साधनमित्यभिप्रेत्याह - भूरम्भांसीति ॥

भूरम्भांस्यनलोऽनिलोम्बरमहर्नाथो हिमांशुः पुमान्
इत्याभाति चराचरात्मकमिदं यस्यैव मूर्त्यष्टकम् ।
नान्यत्किञ्चन विद्यते विमृशतां यस्मात्परस्मात् विभोः
तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षिणामूर्तये ॥ 9

भूः - पृथिवी, अम्भांसि - जलानि, अनलः-अग्निः, अनिलः-वायुः, अम्बरं - आकाशः अहर्नाथः - सूर्यः, हिमांशुः - चन्द्रः, पुमान् - सकलकर्मविद्याधिकारी जीवः, इति-एवंप्रकारेण, चराचरात्मकमिदं-जगत्, यस्यैव-परमेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः सच्चिदानन्दाद्वयस्य सदाशिवस्यैव मूर्त्यष्टकं - मूर्तीनां विग्रहभूतानामष्टकम् आभाति-आ समन्तात् भाति ।

अयमर्थः ... उपासकः स्वदेहे वर्तमानपञ्चभूतानि व्यष्टि भूतानि समष्टिभूतैः, प्राणापानौ च सूर्यशशाङ्काभ्यामेकीकृत्य पञ्चभूतात्मकशरीराभिमानिनं स्वात्मानमष्टमूर्तिपरमेश्वरेणैकीकृत्य, सकलव्यापी अष्टमूर्त्यात्मकः सदाशिवोऽस्मीति चिन्तयेत् ॥

ततो भावनातिशयेन तत्सायुज्यं प्राप्य सर्वैश्वर्यसंपन्नोऽन्ते तत्प्रसादासादिततत्वज्ञानेन तत्वसाक्षात्कारेण विमुच्यत इति । "विमृशतां"-तत्वं विधिवद् गुरुतःश्रुतिभ्यो युक्त्याचानिशं विचारयतां पुरुषाणां-"परस्मात्"-सर्वकारणात् 'विभोः'-विविधप्रपञ्चात्मना भवतो विवर्तमानात् "यस्मात्"-सर्वाधिष्ठानात् सच्चिदानन्दात्मकात् परमेश्वरा दन्यत्-पृथक्-'किञ्चन'-किञ्चिदपि न विद्यते-न भवति, सर्वस्य तस्मिन् परमेश्वरेऽध्यस्तत्वेन तन्मात्रत्वात् ॥

இங்கு மேற்கூறிய ஸ்வரூபத்துடன் கூடியபிரும்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு, அஷ்டமூர்த்திஸ்வரூபமான ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடைய உபாஸனம் மந்தாதிகாரிகளுக்கு கிரமமுக்தியை அளிக்கக்கூடியதென்றும், உத்தமாதிகாரிகளுக்கு "ச்ரோத்வ்ய:" முதலிய சுருதிகளால் சித்தமான பிரும்மவிசாரமே ஸாதனம் என்றும் அபிப்ராயப்பட்டு "பூரம்பாம்ஸி" என்ற சுலோகத்தைக் கூறுகிறுர்.

பூ:—பூமி, அம்பாம்ஸி—ஜலம், அநல:—நெருப்பு, அநில:—காற்று, அம்பரம்—ஆகாசம், அஹர்நாத:—சூரியன், ஹிமாம்சு:—சந்திரன், புமாந்—ஸகலகர்மாக்களுக்கும் வித்யைக்கும் அதிகாரியான ஜீவன், இதி—இம்மாதிரியாக, சராசராத்மகமிதம்—ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான இப்பிரபஞ்சம், யஸ்யைவ—ஸர்வஜ்ஞனுகவும், ஸர்வசக்தனுகவும், ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபியாயும், அத்விதீயமாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீ பரமேச்வரனுடையவே, மூர்த்தயஷ்டகம்—எட்டு சரீரங்களாக, ஆபர்தி—எங்கும் பிரகாசிக்கின்றது.

உபாஸகன், தன் தேகத்தில் உள்ள (வியஷ்டி) பஞ்சபூதங்களை உலகம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கும் (ஸமஷ்டி) பஞ்சபூதங்களுடனும், பிராணுபானங்களை சந்திரசூரியர்களுடனும் ஒன்ருகச் செய்து, (பாவித்து) பஞ்சபூதாத்மகமான சரீரத்தின் அபிமானியான தன் ஜீவஸ்வரூபத்தை அஷ்டமூர்த்தி ஸ்வரூபமான பரமேச்வரனுடன் ஒன்ருகச் செய்து (பாவித்து) ஸகலலோக வியாபியாயும் அஷ்டமூர்த்தி ஸ்வரூபமாயுமுள்ள ஸதாசிவனுக நான் இருக்கிறேன் என்று உபாஸிக்க வேண்டும் என்பது பொருள்.

பிறகு பாவனு விசேஷத்தால் பரமேச்வர ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்து ஸர்வ ஐச்வர்யத்துடன் கூடியவனுக

இருந்துகொண்டு கடைசியில் அவருடைய அருளால் அடையப்பெற்ற தத்வ ஸாக்ஷாத்காரத்தால் முக்தி அடை-கின்றான்.

விம்ருசதாம்—முறைப்படி குருமுகமாக வேதங்களைக் கொண்டும், யுக்திகளைக் கொண்டும் எப்பொழுதும் தத்வத்தை விசாரம் செய்கின்ற புருஷர்களுக்கு, பரஸ்மாத் — எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயும், விபோ:— பலவிதப் பிரபஞ்சமாக தோன்றுகின்ற, யஸ்மாத்—எல்லா வற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாயும், ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூப மாயுமிருக்கின்ற பரமேச்வரனைக்காட்டிலும், அந்யத்— தனியாக வேறு, கிஞ்சந—எதுவும், நவித்யதே—இல்லை. எல்லாப் பிரபஞ்சமும் பரமேச்வரனிடத்திலேயே அத்யஸ்தமானதால் பரமேச்வர ஸ்வரூபமாகவே இருக்கின்றது.

तथाचोक्तं महिम्नस्तवे ।

त्वमर्कस्त्वं सोमस्त्वमसि पवनस्त्वं हुतवह

स्त्वमापस्त्वं व्योम त्वमु धरणिरात्मा त्वमिति च ।

परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिणतां बिभ्रति गिरं

न विद्मस्तत्तत्वं वयमिह तु यत्वं न भवसि ॥ इति ॥

श्रुतिश्च :—

" विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानं च यत् ।

सर्वोह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥ " (तै·उ-4-24)

यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चिद्यस्मान्नाणीयो न ज्यायोस्ति कश्चित्

वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् ॥

इत्याद्या ॥

स्तब्धः-निश्चलः, दिवि-स्वप्रकाशे स्वरूपे ॥

तथाचोक्तरूपब्रह्मात्मज्ञानात् उत्तमाधिकारिणामिहैव सच्चिदानन्दाद्वयपरशिवरूपेणावस्थानलक्षणा मुक्तिरासाद्यते "अत्र ब्रह्म समश्नुते" इत्यादिश्रुतेरिति भावः ॥ तस्मै ज्ञानोपदेष्ट्रे गुरुरूपाय दक्षिणामूर्तये परमेश्वराय नमोऽस्त्विति ।

இவ்விதமே "மஹிம்ந: ஸ்தவ"த்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

"ஏ பரமேச்வரா! நீயே சூரியன், நீயே சந்திரன், நீயே காற்று, நீயே அக்னி, நீயே ஜலம், நீயே ஆகாயம், நீயே பூமி, நீயே ஆத்மா என்றெல்லாம், தங்களைப்பற்றி குறுகிய வார்த்தையைச் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் எந்த ஸ்வரூபமாகத் தாங்கள் இல்லையோ, அவ்வித தத்வத்தை இவ்வுலகில் நாங்கள் அறியவே இல்லை."

வேதங்களும் "ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பலவிதமான இவ்வுலகம், தற்காலம் உண்டாயிருப்பதோ, முன் உண்டடானதோ எல்லாம் ஸ்ரீ ருத்ரஸ்வரூபமே. அப்படிப்பட்ட ருத்ரனின் பொருட்டு நமஸ்காரம்."

"எதைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமாயும், நிக்ருஷ்டமாயும், சிறியதாயும், பெரியதாயும் வேறு வஸ்து இல்லையோ, எது ஸ்வப்ரகாசமான ஸ்வஸ்ரூபத்திலேயே சலநம் முதலிய க்ரியை அற்றதாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட பூர்ணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தால் இவ்வுலகம் நிரம்பியிருக்கிறது" முதலியவை அவ்விதமே கூறுகின்றன.

ஸ்தப்த: — அசைவற்றது. திவி — ஸ்வப்ரகாச ஸ்வரூபத்தில்.

ஆதலால் இப்படிப்பட்ட பிரும்மாத்மஞானத்தால் உத்தமாதிகாரிகளுக்கு இதே ஜன்மத்தில் ஸச்சிதாநந்த அத்விதீய பரமேச்வர ஸ்வரூபமாக இருத்தல் என்ற முக்தி பெறப்படுகிறது. "அத்ர பிரும்ம ஸமச்நுதே" என்ற சுருதி அவ்விதமே உரைக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட ஞானோபதேசம் செய்கின்ற குருஸ்வரூபமாயும் தக்ஷிணாமூர்த்திரூபமாயுமுள்ள பரமேச்வரனின்பொருட்டு நமஸ்காரம். (9)

इतानीमेतत्स्तोत्रपाठादौ प्रवृत्तानां पुरुषधौरेयाणां अवश्यं भावि फलं कीर्तयन् स्तोत्रमुपसंहरति सर्वात्मत्वमिति ।

सर्वात्मत्वमिति स्फुटीकृतमिदं यस्मादमुष्मिंस्तवे
तेनास्य श्रवणात्तदर्थमननात् ध्यानाच्च संकीर्तनात् ।
सर्वात्मत्वमहाविभूतिसहितं स्यादीश्वरत्वं स्वतः
सिद्धयेत्तत्पुनरष्टधा परिणतं चैश्वर्यमव्याहतम् ॥ 10

इति - उक्तप्रकारेण अमुष्मिंस्तवे - अस्मिन् स्तोत्रे, इतं - श्रुतिषु "इदं सर्वं यदयात्मा" इत्यादिषु श्रूयमाणं सर्वात्मत्वं - प्रत्यगात्मनः स्वरूपत्वं, स्फुटीकृतं - फुटमावेदितं, यस्मात् तेनास्य-स्तोत्रस्य, श्रवणात् - गुरुतो विधिवच्छ्रवणात्, तदर्थमननात् - श्रुतस्यार्थस्य युक्तिभिरनुचिन्तनात्, ध्यानात् - श्रवणमननाभ्यां निर्णीतस्य तथैव सोहं सर्वात्मा परमेश्वरोस्मीति विजातीयप्रत्ययतिरस्कारेण सजातीयप्रत्ययैकविषयीकरणात्, संकीर्तनात् - सम्यक् पाठात्, सम्यक्परेभ्यः

कथनाद्वा, सर्वात्मत्वमहाविभूतिसहितं - सर्वात्मत्वमेव महाविभूतिः, महती सिद्धिरणिमाद्यपेक्षया, तस्य - त्रिविधपरिच्छेदशून्यत्वात्, तया सहितं युक्तं, ईश्वरत्वं - सत्यज्ञानानन्दलक्षणपरमेश्वरत्वं, तत् - श्रुतिप्रसिद्धं, स्वतः - एव नित्यं विद्यमानं, स्यात् - भवेत्, अधुना ज्ञायत इत्यर्थः। पुनः - भूयः, अष्टधा - अष्टप्रकारेण परिणतं-मायापरिणामरूपं, ऐश्वर्यं - च अणिमादिकं, अव्याहतं - क्वचिदप्य प्रतिहतं, सिद्ध्येत् "स एकधा भवति त्रिधा भवति, स यदि पितृलोककामो भवति संकल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति," इत्यादि श्रुत्युक्तं सर्वं भवेदित्यर्थः॥

"ஸர்வாத்மத்வம்" என்று தொடங்கும் இந்த சுலோகத்தில், இந்த ஸ்தோத்ர படனம் முதலியவற்றில் ஈடுபட்ட புருஷ சிரேஷ்டர்களுக்கு நிச்சியமாக ஏற்படக் கூடிய பயனைக் கூறி இந்த ஸ்தோத்திரத்தை இத்துடன் முடிக்கின்றார்.

யஸ்மாத்—யாதொரு காரணத்தால், இதி—மேலே சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக, அமுஷ்மிந் ஸ்தவே—இந்த ஸ்தோத்திரத்தில், இதம்—"இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா" (இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஆத்மஸ்வரூபமே) முதலிய வேதங்களில் கேட்கப்படும், ஸர்வாத்மத்வம்—பிரத்யக் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம், ஸ்புடீக்ருதம்—ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டதோ; தேந — அதனுல், அஸ்ய — இந்த ஸ்தோத்திரத்தினுடைய, ச்ரவணாத்—குருவினிடமிருந்து முறைப்படி ச்ரவணத்தாலும், ததர்த்தமநநாத்—ச்ரவணம் செய்த அர்த்தத்தை யுக்திகளைக்கொண்டு சிந்தனை செய்வதாலும், த்யாநாத்—ச்ரவண மனனங்களால் நிர்ணயம்

செய்யப்பட்ட அர்த்தத்தை அவ்விதமே "ஸோஹம் ஸர்வாத்மா பரமேச்வரோஸ்மி" என்று ஒரேவிதமான அறிவில் (வேறு விதமான அறிவைத் தள்ளி) விஷயமாக செய்தும், ஸங்கீர்த்தநாத்—நன்ருகப் படித்தல் அல்லது நன்ருகப் பிறர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதாலும், ஸர்வாத்மத்வமஹா விபூதிஸஹிதம்— அணிமாதி ஸித்திகளோடு மிகச் சிறந்த விபூதியுடன் கூடிய, தத்—வேதங்களில் ப்ரசித்தமான, ஈச்வரத்வம்—ஸத்ய ஞான ஆனந்த ஸ்வரூபமான பரமேச்வரராக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வத:— எப்பொழுதும் இயற்கையாக இருக்கக்கூடியதே, ஸ்யாத் — இப்பொழுது அறியப்பட்டதாக ஆகிறது என்பது பொருள். புந:—மேலும், அஷ்டதா—எட்டு ப்ரகாரமாக இருக்கின்ற, பரிணதம்—மாயா பரிணாம ரூபமான, ஐச்வர்யஞ்ச — அணிமாதி ஐச்வர்யமும், அவ்யாஹதம்—எவ்விடத்திலும் தங்கு தடங்கலற்றதாக, ஸித்யேத்—ஸித்திக்கும். "ஸ ஏகதா பவதி த்ருதா பவதி" "ஸ யதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதர: ஸமுத்திஷ்டந்தே" (அவன் ஒருவிதமாகவும் மூன்றுவிதமாகவும் ஆகிருன். அவன் பித்ருலோகத்தை விரும்புவானேயாகில் அவனுடைய சங்கல்ப மாத்திரத்திலேயே பித்ருக்கள் அவனிடம் வருகிருர்கள்.) முதலிய வேதங்களில் கூறப்பட்டதெல்லாம் ஸித்திக்கும் என்று தாத்பர்யம்.

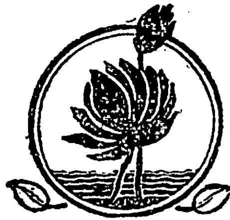
एवमेषा कृता व्याख्या दक्षिणाशामुखस्तुतेः ।
यथामति, तया तुष्टो दक्षिणामूर्तिरस्तु नः ॥

இவ்விதம் என் புத்திக்கு எட்டியவாறு ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்திற்கு இந்த வ்யாக்

யானம் செய்யப்பட்டது. இதனல் தக்ஷிணமூர்த்தி நம்மிடம் சந்தோஷமடைந்தவராக ஆகவேண்டும்.

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यकैवल्यानन्दयोगीन्द्र पादकमलभृङ्गायमाण-स्वयंप्रकाशयति विरचित श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रव्याख्या लघुतत्त्वसुधाख्या समाप्ता ।

இவ்வாறு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜாச்சார்ய கைவல்யாநந்த யோகீந்த்ரருடைய திருவடித் தாமரைகளில் வண்டுபோன்ற 'ஸ்வயம்ப்ரகாசயதி' அவர்களால் இயற்றப்பட்ட 'லகுதத்வஸுதா' என்ற ஸ்ரீதக்ஷிணமூர்த்திஸ்தோத்திரவியாக்யானம் முற்றிற்று.



ஹிதபாஷிணீ வெளியீடுகள்
(எல்லாம் தமிழ் உரையுடன்)

1. ஸ்ரீருத்ரம்—சமகம் ... ரூ. 2 25
2. விதுரநீதி-யக்ஷப்ரச்னம்
-பாரதஸாவித்ரீ ... ரூ. 1 10
3. ஸப்தர்ஷிராமாயணம், மற்றும்
பலராமசந்த்ர ஸ்தோத்ரங்கள் ... ரூ. 0 70
4. அக்ஷரசகுனம்
தமிழ்-ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் ... ரூ. 1 00
5. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மஸ்தோத்ரமும்
ஷட்பதீ ஸ்தோத்ரமும் ... ரூ. 0 50
6. மஹாகவி க்ஷேமேந்திரன் இயற்றிய
சாருசர்யா ... ரூ. 0 90
7. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம்–
“ல்குதத்வஸுதா”
வ்யாக்யானத்துடன் ... ரூ. 0 80
8. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிச்செய்த
சிவானந்தலஹரீ ... ரூ. 1 40
9. ஸ்துதிகுஸுமமாலா ... ரூ. 0 70
10. கேனோபனிஷத் ... ரூ. 0 60
11. ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளிச்செய்த
சதச்லோகீ ... ரூ. 1 25

ஒரே சமயத்தில் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டால் ரூ. 10-க்குக் கொடுக்கப்படும்.
தபாற் செலவு தனி.

மானேஜர்,
ஹிதபாஷிணீ வெளியீடுகள்,
1835/3. மேலவீதி, தஞ்சாவூர்.

கல்யாண் பிரஸ், திருச்சி-2.